

Näin sen näin

"jalkapuussakin"

Paavo Lievonon

... päästä pynäkköä, kysyivät Pietari ja Jaakob ja Johannes ja Andreas häneltä erikseen:

4. »Sano meille: milloin tämä tapahtuu, ja mikä on merkki siitä, että kaikki tämä alkaa lopullisesti toteutua?»

5. Niin Jeesus rupesi puhumaan heille: »Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Jer.29:8. Ef.5:6. Kol.2:8. 2Tess.2:3»

6. Monta tulee minun nimin: »Minä se olen», ja he kysyivät: »Monta? Jer.14:14. 23:2»

7. Ja kun te kuulette sotien ja sanomia sodista, älkää pelähtäkää. Näin täytyy tapahtua, mutta se ei vielä loppu.

8. Sillä kansa nousee kansainvaltakunta valtakuntaa vastaan ja maanjäristyksiä monin paikoin lähätää. Tämä on synnytyksen alkua. 2Aikak.15:14

9. Mutta pitäkää te vaari. Teidät vedetään oikeuksiin, ja teidät otetaan synagoogissa, ja teidät maaherrain ja kuningasten edessä tähteni, todistamaan minun nimelläni. Mt.24:9,10

Ap.t.17:6. 18:12

10. Ja siten saarnattam...

11. Ja kun oikeuteen, siitä, mitä...

... tänä huoneestansa; Luuk.17:24

16. ja joka on mennyt pellolle, älköön palatko takaisin noutamaan vaippaansa.

17. Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä!

18. Mutta rukoilkaa, ettei se tapahtuisi talvella.

19. Sillä niinä päivinä on oleva ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut hamasten aikojen alusta, jonka Jumala on antanut, tähän asti, eikä milloinkaan tule. Dan.12:1. Joel 2:2

20. Ja ellei Herra lyhentäisi niitä päiviä, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden, ja hän on valinnut ne päivät.

21. Joku sanoo teille: »Kristus», tai: »Katso, uskonto. Luuk.17:23

... kristuksia ja vääriä, ja he tekevät tuntea, eksyttääkseen, jos...

2Tess.2:11. Ilm.13:13,14. Minä olen ollut teille kaikki.

2Piet.3:17. Niinä päivinä, sen ahdistuksen pimenee, eikä kukaan...

10. Hes.32:7,8. 5. Sak.14:1,2. Ap.t.2:20. Ilm.6:12,13

... toilevat taivaalta, ja maissa ovat järkkyyt...

Omakohtaisesti koettuun prosessiin perustuva kertomus koko maastamme koskettavasta liikehdinnästä, joka jakaa kristittyjä ”vuohiin ja lampaisiin” vuosituhannen lopun seurakunnassa.

KIRJALLISUUTTA

Tässä kirjasessa oleviin ajatuksiin olen saanut vaikutteita seuraavista kirjoista ja suosittelen niitä oheislukemistoksi. Kaikessa, mitä Raamatun lisäksi luemme, on syytä olla aistit valppaina. On hyväksyttävä se tosiasia, että ei yksinkertaisesti ole olemassa auktoriteetteja, joihin voisimme sokeasti luottaa. Niinpä kaikki on koeteltava.

Tähdellä (*) merkityt kirjat olisi hyvä hankkia jokaiseen kotikirjastoon.

Corrie Ten Boom	Lyöty vihollinen
Jouni Forsström	Väkevä eksytys
Michael Harry	Te saatte voiman
Paavo Hiltunen	Minun menestysteologiani
Paavo Hiltunen	Siunauksia syvyydestä*
Paavo Hiltunen	Superuskovat
Eila Kurkela	Sinun kanssasi
C.S. Lewis	Paholaisen kirjeopisto*
Watchman Nee	Elämän rikkaus Kristuksessa*
Watchman Nee	Sielun piilevä voima*
Tapio Nousiainen	Pyhien sota*
	(Alkuteos: Jessie Pen-Lewis, Evan Roberts: War on the Saints)
Voitto Ramu	Älkää jokaista henkeä uskoko
Maurice Rawlings	Kuoleman tuolla puolen*
Sven Reichman	Lammasten vaatteissa*
William Uotinen	Sinäkin olet perillinen*
Niilo Tuomenoksa	Kristusta oppimassa*
David Wilkerson	Pyhä jäännös
David Wilkerson	Pasuuna soi

Minua kummastuttaa, että te niin äkkiä käännytte hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois toisenlaiseen evankeliumiin, joka kuitenkin ei ole mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin. Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu. Gal.1:6-8

2. korjattu ja täydennetty painos

1. painos (liimasidottu) 1998

Copyright © Juurikasvu-kustannus, Mankolantie 16 a, 40200 Jyväskylä

ISBN 951-98045-1-X

Painopaikka: Valos-Kopio Oy, Jyväskylä 1999

Aluksi

Elämme nopeasti muuttuvassa maailmassa. Nopeutuva tiedonvälitys vaikuttaa elämäämme enemmän kuin aavistammekaan. Elämämme perustuksia koetellaan tavalla, jota kukaan ei osannut kuvitella vielä muutama vuosikymmen sitten. Ei ainoastaan taloudellinen ja aineellinen maailma ole rajun muutoksen kourissa, vaan muutokset tuntuvat myös hengen maailmassa.

Tapahtumat, joista kirjanen kertoo, ovat juuri hiljattain tapahtuneita ja tosia. Ne ovat tapahtuneet erään pienen kristillisen yhteisön paikallisseurakunnassa, johon kirjoittaja on kuulunut toistakymmentä vuotta. Kirjanen ei ole syntynyt vihasta, pahansuopaisuudesta eikä katkeruudesta, niinkuin voisi kuvitella – vielä vähemmän koston halusta.

Jokaiseen tarinaan pyrkii muodostumaan ”sankarinsa” ja ”konnansa”. Toivon, että tässä yhteydessä jo alkajaisiksi voisimme sankarin paikan luovuttaa Herrallemme ja konnan paikalle sijoittaisimme hänet, joka jo hamasta muinaisuudesta on kaikkea hyvää vastustanut.

Toivomukseni ja rukoukseni on, että jollekin oman heikkoutensa kanssa painiskelevalle saisin välittää näiden rivien kautta todellista hengen vapautta alkuperäisen ja perin yksinkertaisen evankeliumin sanoman kautta.

Kirjasessa kerrottuja tapahtumia ja ilmiöitä tulee nykyisin tietoon eri puolilta meidänkin maatumme, joten kertomuksen tapahtumat olisivat voineet sattua melkein missä tahansa.

Koska ihmiset tekevät asioita, on ollut pakko puhua ihmisistä ja ihmisten tekemisistä ja sanomisista. Joidenkin yhteisöjen, julkaisujen, paikkojen ja henkilöiden nimiä on tarpeen mukaan muuteltu, jotta vältettäisiin kohtuuttomia paineita kohdistumasta asianosaisiin. Kuitenkin on ihmisiä, jotka tietävät, mistä ja kenestä kulloinkin puhutaan. Tätä ei valitettavasti voida kokonaan välttää, koska tapahtumat ovat vielä tuoreessa muistissa.

Omalla kohdallani evankeliumin perustotuudet ovat tässä prosessissa kirkastuneet tavalla, jota en aiemmin olisi voinut kuvitellakaan. Tämä on kipeitten kokemusteni tärkein anti ja sitä tahdon olla välittämässä toisillekin.

Kirjasen asiasisältö perustuu osin lehtikirjoituksiin ja kirjeisiin, jotka on julkaistu lähes sellaisenaan. Tämän vuoksi niissä on osittain asioiden toistoa. Toivottavasti tämä ei kuitenkaan ketään häiritse.

Haluan kiittää niitä lukuisia sisaria ja veljiä, jotka ovat monin eri tavoin muistaneet ja tukeneet minua kirjasessa kerrotun prosessin aikana. Kohdistan myös kiitokseni niille, jotka tavalla tai toisella ehkä tahtomattaankin ovat vaikuttaneet tämän vihkosen syntyyn. Herrallamme on vielä valta kääntää ikäviäkin asioita parhaaksemme. Hänen syvää rauhaansa ja siunaustaan toivotan jokaiselle lukijalle.

Kotikylässä 5. päivänä kesäkuuta 1998
Paavo Lievonon

Motiivit

Eräs merkittävä syy tämän aineiston julkaisemiseen on se tosiasia, että kristillisissäkin yhteisöissä ongelmat pyritään lakaisemaan "maton alle", ts. pyritään antamaan ulospäin ja yhteisön sisälläkin hurskaampi kuva, kuin mitä todellisuus edellyttäisi. Ihanteena on sataprosenttinen yksimielisyys ja tätä ihannetta tavoitellaan arveluttavinkin keinoin. Tällöin keskinäinen yhteys lakkaa toimimasta ja asia, jonka vuoksi kyseisessä yhteydessä pyritään olemaan, hämärtyy.

Mielestäni räväkkä asioiden selvittely on huomattavasti parempi ratkaisu, kuin vuosikausien asemasota. Miettiessäni aineiston julkaisemisen oikeutusta ja moraalia, tulinkin yllättäen kysymyksen eteen: onko minulla oikeutta olla niitä julkaisematta? Mitä tapahtuukaan, jos asioista ei puhuta?

Olen täysin tietoinen siitä mahdollisuudesta, että tällainen julkinen asioiden käsittely voi merkitä hyljätynsi tuleamista ja sitä, että jotkut sen vuoksi ottavat minuun etäisyyttä. Uskon, että on myös niitä, jotka kokevat suurta vapautta näitä rivejä lukiessaan.

Kirjasen tarkoituksena on auttaa niitä, jotka ovat joutuneet tämän ajan hengelliseen sekamelskaan ja haavoittuneet, jotkut vaikeastikin. Kyseisten asioiden tiedostaminen saattaa jatkossa toimia myös ennaltaehkäisevästi.

Tosi asioiden kertominen on myös tärkeää sen vuoksi, että mahdollisimman moni tietää, mitä on sanottu ja tehty, toiseksi siksi, että monenlaisia huhuja on liikkeellä. Totuus ei pala tulessakaan ja totuus on myös tekevä vapaaksi.

Uskon maassamme olevan paljon uskovia, jotka sisäistävät tässä kirjasessa kerrotut asiat lähes samalla tavoin kuin ne itse olen kokenut. Monet ovat joutuneet vetäytymään seurakuntayhteydestään samoista syistä. Ehkä myös tällaisen uskovan rinnalle voin tulla.

Jos omassa seurakunnassani olisi vallinnut avoin ilmapiiri ja erilaisista näkemyksistä olisi voitu vapaasti keskustella, niin mitään kärjistymistä ei uskoakseni olisi tapahtunutkaan. Vuosia jatkunut "kuurous" erityisesti vakiintuneemman väen toivomuksille odotti vain aikaansa ja purkaantumistaan. Purkaus oli joka tapauksessa tulossa, kukaan ei vain osannut sanoa, miten se tulisi.

Jos ja kun tavallinen rivijäsen huomaa vääristymiä, niin hänellä ei käytännöllisesti katsoen ole juuri minkäänlaisia mahdollisuuksia normaalien vaikutuskanavien kautta saada ääntään kuuluville siten, että se johtaisi muutokseen, vaikka se olisi kuinka tarpeellista.

Mielestäni etenkin hengellisissä ympyröissä tarvitaan tervettä kriittisyyttä nyt ja varsinkin tulevaisuudessa. Asetan myös kaiken tässä kirjasessa sanotun arvostelulle alttiiksi. En varmasti itsekään ole löytänyt kaikkea totuutta. Haluan sanoa asiat sellaisina kuin ne ovat tapahtuneet ja toivomukseni on, että jokainen itse tutkistelisi, ovatko seuraamukset oikeassa suhteessa tapahtuneeseen.

Mistä kaikki alkoi?

Joitakin vuosia sitten Suomeen rantautui hengellinen liike, jota kutsutaan torontolaisuudeksi. Tästä liikkeestä on jo paljon kirjoitettu puolesta ja vastaan. Kirjoittajan oma

seurakunta, jota kutsun tässä "Kotiseurakunnaksi" otti tuon liikkeen vastaan avosylin. Kotiseurakunta kuuluu seurakuntayhtymään, jota kutsutaan tässä kirjasessa "Kirkkokunnaksi".

Vaikka tuossa liikehdinnässä tapahtui varsin outoja asioita, niin itse pyrin suhtautumaan siihen alusta alkaen mahdollisimman neutraalisti tarkkailijan tavoin. Kuitenkin jo alusta lähtien kokemani vierauden tunne pakotti ottamaan siihen etäisyyttä.

Musiikista

Samanaikaisesti seurakunnassamme alkoi kehittyä ns. ylistysbuumi ja "uudelleenlöydettiin" Jumalan palvelemisen tapa, joka sen kannattajien mielestä oli ollut kauan kaateissa. Lisäksi musiikkiin otettiin tyyliä, joita aiemmin käytettiin vain diskoissa ja muissa tämän maailman ilonpitopaikoissa.

Itse törmäsin edellä mainittuun musiikkiin eräänä juhannuksena seurakuntien järjestämässä juhannusjuhlassa, jolloin se juhannus meni piloille. Varsinainen "herätykseni" asiassa tapahtui sitten vuonna 1997 Kirkkokunnan kesäjuhlilla, josta kirjoitin "Kirkkokunnan äänenkannattajaan". Mainittu kirjoitus oheisena kokonaisuudessaan:

"Pöytäpuheita kesäjuhlilta"

Sain aiheen kirjoitukseeni tämänkertaisten kesäjuhlien ohjelmista ja niiden ulkopuolella käydyistä pöytäkeskusteluista ja myönnän, että olen saanut vaikutteita myös entisen ateistin ja myöhemmin kristillisen kirjailijan C.S. Lewisin kuulusta teoksesta "Paholaisen kirjeopisto".

Kirjoitukseni herättää voimakkaita tunteita ja näin on tarkoituskin. Olen ollut tämän kirkkokunnan toiminnassa mukana lähinnä kuorotyön puitteissa lähes 37 vuotta, kuorolainen toisessa polvessa.

Minulla on ollut ilo olla useiden hyvien kuoronjohtajien kuoroissa eri paikkakunnilla. Ilo on ollut kutsua myös ulkopuolisia tilaisuuksiin, joissa on esitetty taidolla tehtyä ja vaivalla harjoiteltua hengellistä ja kaunista musiikkia.

Tilanne seurakuntien musiikissa on muutaman vuoden sisällä kuitenkin muuttunut. Kun nykyisin silloin tällöin joutuu itse muiden ohella ottamaan esityksiin kantaa jaloillaan, ei ole suurta houkutusta kutsua ketään tilaisuuksiimme.

Yleismaailmallinen melukeskeinen rymymusa on tullut jo lähes kaikkiin seurakuntiin ehkä adventisteja lukuunottamatta. Sanat voivat olla hengelliset, mutta muuten soitinten ja äänen käyttö on kuin suoraan syvyydestä diskovaloineen ja -savuineen. Ilmassa aivan kuin aistii vieraan tulen läsnäolon. Näin olen sen kokenut ja kuullut toisten kymmeniä vuosia kirkkokuntamme palveluksessa olleiden murheellisia tunteja.

Ei pelkkiä makuasioita

Olen kuullut väitteitä, että musiikkimakuja on niin erilaisia. Rohkenen kuitenkin väittää, että kyse ei ole pelkistä makuasioista, sen vuoksi otan tähän pimeyden voimien ta-

voitteita kuvaavan lainauksen em. Lewisin teoksesta (sivu 97):

”...Musiikki ja hiljaisuus — kuinka vihaankaan molempia! Kuinka kiitollisia saisimme olla siitä, että aina niistä ajoista saakka, jolloin isämme asettui helvettiin — kauemmin sitten kuin valovuosissa laskevat ihmiset osaisivat lausua — eneliötuumaakaan helvetin aluetta eikä silmänräpäyskään helvetin aikaa ole antautunut noille kauhistaville voimille, vaan kaiken on pitänyt vallassaan Melu — Melu, suuri dynamismi, kaiken voitollisen, säälittömän ja miehisen korvin kuultava ilmaisu — Melu, joka yksin varjelee meitä typerältä ahdistukselta, toivottomilta tunnonvaivoilta ja mahdottomilta toiveilta. Koko maailman-kaikkeuden täytämme lopulta melulla. Maan päällä olemme päässeet pitkän harppauksin tähän suuntaan. Taivaan musiikki ja hiljaisuus hukkuvat lopulta valtavaan meluun...”.

Karrikointia

Voisimme asian selkeyttämiseksi hieman karrikoida: Otetaan joku Vilho Rantasen, Hilja Aaltosen tai Anni Korpelan runo ja esitetään se ehtoolliskokouksessa diskomusiikilla. Nyt uskoisin monen jo heräävän ja niidenkin ottavan kantaa, jotka eivät halua leimautua tai muutoin uskalla suutaan avata. Uskon siihen, että tämäkin kauhistus voi eräänä päivänä toteutua, jos mitään ei tehdä. Tänäään esitetään jo sellaista, joka vaikkapa kymmenen vuotta sitten olisi ollut täysin mahdotonta. Tämä vain osoituksena siitä, että vihollinen valtaa alaa pikkuhiljaa. Se onkin realistisesti eikä yritä mahdottomia kerralla. Sitä ei huoleta maailman tavat vaan se, mitä seurakunnissa tapahtuu. Sen tehtävänä on vääristää kaikki kaunis ja ihmisen nautinnoksi tarkoitettu omien päämääriensä saavuttamiseksi.

Hengellinen musiikki on kuitenkin parhaimmillaan väkevää julistusta siinä kuin saarnakin, mutta musiikkivalintaan, sen tasoon, voimakkuuteen ja tyyliin leväperäisesti suhtautumalla tuotetaan häpeää ja vahinkoa asialle, jolla ollaan. Laulu, jossa on selkeä sanoma ja hyvä musiikillinen toteutus elää kymmeniä ja jopa satoja vuosia. Se jää ihmisen tajuntaan ja kantaa hedelmää vielä vuosien kuluttua, vaikka puheista ei mitään enää muistakaan. Harjoitusten paljous ja useampiäänisyys eivät tee musiikista epähengellistä — päinvastoin! Haluaisimmeko esittää huonoa korkea-arvoiselle vieraalle, esim. valtion päämiehelle? Kuinka voimme sitten esittää ala-arvoista Kuningasten Kuninkaalle?

Opastusta tarvitaan

Nyt olisi aika tehdä tietoinen valinta erityisesti lasten ja nuorten opastamisessa näissä asioissa tarvittaessa ulkopuolisen asiantuntija-avun turvin ja pyrkiä saamaan heitä kauniin hengellisen musiikin pariin. Soittimien ja lauluäänen käyttöön sekä eritoten miksausseen tulisi saada opastusta.

Seurakunnissakin on alettava pitää huolta siitä, että äänen volyyymi ei ylitä soittajien ja kuulijoiden terveydelle vaarallista kynnystä ja näin aiheuta ihmisille korvaamatonta vahinkoa. Mikäli äänenkäyttöön näin ei saada toivottua tulosta järjestettäköön kuulosuojaimet kaikille tilaisuuksien osanottajille!

Asiantilan muuttamiseksi teen konkreettisen ehdotuksen: Otetaan kaikki seurakunnissa esitettävä musiikki ”suurenuslasin” alle. Esitettävän musiikin laatuun, sen voimaan

ja henkeen kiinnitetään jatkossa runsaasti huomiota vaikkapa määrän kustannuksella. Musiikkia ja laulua esittäville tulisi tehdä edes alkeellinen musiikillinen testaus. Testausta ja muuta kontrollia varten perustetaan elimiä, jotka toimivat seulana kaikelle musiikiksi kutsuttavalle. Näihin elimiin otetaan vastuuhenkilöiksi musiikillisesti ansioituneita sekä muutoin luotettavaksi osoittautuneita henkilöitä, koska he tulevat paljon haltijoiksi. Näiden elinten ja musiikkitoiminnan johtajille annetaan suositukset toimintalinjasta sekä valtakirja, kuten muillekin seurakunnan työntekijöille ja valtakirja voidaan tarvittaessa myös peruuttaa.

On havaittavissa merkkejä siitä, että maailmallisessa musiikissa on eräs sykli täytymässä ja kauniin musiikin olemassaolo sielläkin havaitaan pikapuoliin uudelleen. Erimiehän seurakuntina vain ole jälkijunassa?

Lopuksi lainaan erään suomalaisen musiikkialan huipun ja maailman mainioiden kapellimestareitten kouluttajan Jorma Panulan lausuntoa Yleisradion ohjelmassa. Tähän tapaan Panula: ”Perustuslailla pitää kieltää yksitoikkoinen jumputus ja räähkyminen. Se turmelee ihmisten musiikkitaajun ja kyvyn kuunnella hiljaisuutta, joka myös on musiikkia”.

Kuten hyvin voi arvata, kirjoitukseni saikin muutamien niskavillat pystyyn ja palautetta tuli seuraavissa lehdissä oikein ”isän kädestä”. Kuinka joku vielä nykyaikanakin voi olla näin fanaattinen, eikä ymmärrä erilaisia musiikkimakuja. Mutta kun ei ymmärrä, niin sitten ei.

Palautetta seurakuntaani

Palataan tässä vaiheessa kuitenkin hieman aikaisempaan ajankohtaan.

Oman seurakuntani johtoa ”pommitin” hyvin helläkätisesti jo hieman aiemmin keväällä -97. Meillä on jo jonkin aikaa ollut käytäntö, että seurakunnan tehtäviin seuraavaksi vuodeksi ilmoitaudutaan ns. palvelulomakkeella, joka lähetetään seurakuntalaisille keväisin. Tuossa yhteydessä voi myös lähettää ”ruusuja ja risuja”. Seuraavassa omat terveisiä:

Hyvät ystävät!

Risuja tai ruusuja minulla ei ole, mutta on asioita, jotka koen tärkeäksi tuoda tässä yhteydessä tietoisuuteen.

Olen ollut tämän kirkkokunnan toiminnassa mukana lähinnä kuorotyön puitteissa vuodesta 1960. Taustastani johtuen palautteeni koskee seurakunnan keskellä esitettävää musiikkia.

Olen ollut tietoinen siitä, että seurakunnassa on useampia musiikkiryhmiä, mutta palvelulomakkeesta ilmenevä ryhmien määrä oli kuitenkin yllätys. Sanotaan, että moninaisuus on rikkautta. Rehellisesti sanoen itse koen moisen määrän näinkin pienessä joukossa hajaannuksena. Toisin sanoen se on osoitus siitä, että ei voida joidenkin syiden johdosta toimia sen tai sen joukon kanssa. Mikäli 5–10 musikaalista henkilöä näistä musiikki-ihmisistä (ryhmistä tai niiden ulkopuolelta) saataisiin vakituisiksi kuorolaisiksi, meillä

olisi mahdollisuuksia saada aikaan kuoromusiikkia, joka vetäisi kuulijoita kauempaakin ja jolla olisi käyttöä tässä ajassa. Ehdottaisin siis voimien keskittämistä meillä jo olevan hyvän johdon alaisuudessa.

Kuorolaisena olen kokenut kuoron ohjelmiston hyvin monipuolisena vaikka ei aina omaa makua tyydyttävänä. Kuitenkin jako esim. ylistys- tai kuoromusiikkiin on täysin keino-tekoinen, koska kuoromme ohjelmistossa on useita ylistyslauluja sanan varsinaisessa merkityksessä. Osa kyseisistä lauluista on syntynyt viime vuosisadalla, joten ylistys ei ole aivan uusi asia! Lisäksi kuoron ohjelmistoon kuuluu lauluja kaikkiin hengellisen toiminnan tarpeisiin.

Se, että kuorolaulut pyritään toteuttamaan mahdollisuuksien mukaan neljänäisinä ja harjoittelemaan mahdollisimman hyvin ei suinkaan tee laulamista epähengellisiksi – päinvastoin! Saman asian pitkästyttävä toisto niin lauluissa kuin puheissakin tekee tilaisuudesta monen mielestä tympeän, jolloin mikään muukaan sanoma ei mene perille. Hyvä laulaminen taso edellyttää vaivannäköä, joka ei sinänsä ole nykyisin kovin suuressa muodissa. Maailmalta olen kuullut, että jossakin seurakunnassa yhteisetkin laulut lauletaan neljänäisinä.

Laulu on julistusta

Kaunis kuorolaulu on mielestäni parhaimmillaan väkevää julistusta siinä kuin saarnakin ja siihen valmistautumattomina ollaan lähinnä häpeäksi asialle, jolla ollaan. Laulu jossa on selkeä sanoma ja hyvä musiikillinen toteutus, jää ihmisen tajuntaan ja tulee esille vielä vuosien kuluttua, vaikka puheista ei muistakaan enää mitään.

Maailmassa vallitseva musiikkityyli ja -taju (tai sen puute) on tullut ja tulee myös seurakuntiin melkoisella varmuudella jonkinlaisella viiveellä tahdoimmepa sitä tai emme. Tämä koskee myös muita seurakuntia. Mielestäni olisi tehtävä tietoinen valinta erityisesti nuorten opastamisessa näissä asioissa tarvittaessa ulkopuolisen avun turvin ja pyrittävä saamaan heitä kauniin musiikin pariin. Kovalla melulla ja rytmin ylikorostuksella peitellään usein omaa epävarmuutta ja pätemisen tarvetta. Soittimien kuten kitaran ja rumpujen käsittelyyn tulisi saada opetusta, ettei hyvä asia menisi pieleen. Ylilyöntien sattuessa ihmiset tekevät valintoja jaloillaan. Itsekin olen yhden kerran marssinut muutamien muiden ohella Kirkkokunnan tilaisuudesta, kun korvat eivät kestäneet ”ylistysmusiikkia”. Joukko-suggestiokaan ei liene kaukana joistakin tilaisuuksistamme. Itse olen rakennettu siten, että pelkästään joukon jatkona en eläissäni ole ollut mukana. En hyvässä enkä pahassa. Aina olen tarvinnut oman motivaation.

Lapsille kaunista musiikkia!

Eräs asia seurakunnan jumalanpalveluksien suhteen kaipaisi myös korjausta. Kuoron ollessa esitysvuorossa mukana olevat lapset ”poistetaan” omiin tilaisuuksiinsa, ennen ensimmäistään kuorolaulua, jota heillä ei sitten ole tilaisuutta kuulla missään, koska sitä ei tule radiosta saati televisiosta. Omasta lapsuudestani minulla on hyvät muistot kauniista hengellisistä lauluista, jotka jo silloin syöpyivät lähtemättömästi mieleen. Emme-

hän tee karhunpalvelusta lapsille tehokkaalla ajankäytöllämme? Lapset ymmärtävät yllättäen puheistakin usein enemmän kuin me aikuiset.

Muutamassa kirkkokuntamme seurakunnassa kuorossa mukanaolleen olen kokenut, että julistajat ja työntekijät olivat usein kuoron mukana vierailuilla ja jopa harjoituksissa. Tästä tuli se mielikuva, että toiminta on yhteistä ja kuoro koki yhteyttä julistajan kanssa. Tulimme siinä usein yhdessä siunatuiksi!

Rakentavin terveisin
PL

Henkilökohtainen “herätys”

Kesäjuhlilla tapahtunut oli minulle kuin uusi herätys. Huomasin pohtivani lähes yötä-päivää tätä kysymystä; mitä nämä asiat ovat, joita nykyisin seurakuntiin tuodaan? Mitkä ovat lähteet kaikelle tuolle ja mitkä ovat motiivit? Aivankuin jossakin olisi päämaja, “sylvy-tehdas”, josta kaikkea johdetaan. Kaikkiällä oli nähtävänä samansuuntainen trendi. Eikä tämä havainto koskenut vain omaa seurakuntaa ja kirkkokuntaa, vaan se on koskenut tavalla tai toisella lähes kaikkia seurakuntia kotimaassa ja laajemmaltikin.

Kun avoimin silmin ja korvin tilannetta seurasi, niin aina jostakin putkahti uutta tietoa. Näytti siltä kuin joku organisaatio olisi johtanut asioita jo vuosikymmenien ajan. Aivankuin seurakuntiin haluttaisiin tarkoituksella soluttaa jotain uutta, hämmentävää ja vahingollista. Suunniteltuna tai suunnittelemattomana näinkin suuriin muutoksiin tarvitaan luonnollisesti aikaa.

Kaikki uusi pitää tuoda raamatullisena, unohtettuna ja kauan kaivattuna löytönä. Ei kuitenkaan liian rajuna, ettei vastustus kasva kerralla liian voimakkaaksi. Pienen askelin ja aina Raamatulla perustellen päästään eteenpäin. Vanhan testamentin monet värikkäät kuvaukset sopivat tarkoitukseen erinomaisesti. Nuoret ovat sopivia välikappaleita muutoksessa ja he ovat myös oivallisia uudistusten soihdunkantajia.

Jos nuoret eivät toimi haluttuun suuntaan, niin käytetään lapsia ja päästetään heidän “luovuutensa” vapaaksi. Heitä voikin helposti kouluttaa ja he eivät kritisoi. Kun kouluttajatkin on hyvin motivoitu uskomaan suureen tehtäväänsä, niin tuloksia voi odottaa muutamassa vuodessa. Kun aika on kypsä, voidaan siirtyä seuraavaan vaiheeseen. Pääasia on että suurin osa seurakuntalaisista on “voitettu” asian taakse. Ne muutamat kalkkeutuneet häiriköt voidaan hoidella sitten hallinnollisin menettelyin.

Totuuden nimessä on sanottava, että nuortenkin joukosta löytyy myös niitä, jotka ovat ahdistuneet näistä uudistuksista. Heille nämä trendit tuntuvat vastenmielisiltä ja he ovatkin jääneet pois seurakuntayhteydestä.

Uudistajia ei lainkaan näytä häiritsevän se muutamien prosenttien luokkaa oleva menetys, joka tapahtuu seurakuntien jäsenmäärässä. Joutavat lähteäkin pois tieltä.

Taivaallista meteliä?

Nykyisin näyttää siltä, että seurakunnissa asioiden annetaan ensin mennä siihen suuntaan kuin ne ovat mennäkseen, sitten etsitään Raamatusta kyseistä toimintaa tukeva jae. Usein se löytyy vanhan testamentin puolelta. Olen kuullut saarnassa sanottavan niin-kin, että onneksi taivaassa ei kukaan valita metelistä. Tähän liittyen suosittelen luettavaksi Maurice Rawlingsin kirjaa ”Kuoleman tuolla puolen”. Kirjaseen on koottu jo kliinisesti kuol- leiden ihmisten kokemuksia, kun heidät elvytyksellä on taas palautettu tähän elämään.

Eniten minua hämmästytti rock-musiikin tulo seurakuntiin. Jos olisi järjestetty vals- si- tai tango-iltoja, luultavasti hanke olisi tyrehtynyt. Näppärästi hypättiin kuitenkin näiden tyylien yli. Kun olen itse vastustanut rockia, niin minulle on sanottu, että se on vain eräs musiikkityyli ja että nuoret pitävät siitä. Vähän sitä siellä ja täällä kummeksuttiin, mutta sitten aihe tuntui jäävän unhoon.

Eräs rock-musiikin sanoittaja mainitsi tšekäläisen valtalehden haastattelussa motii- veistaan seuraavasti: ”Emmä tiijä, tommosia tekstejä mä vain kirjoitan. Semmoista pikku- vihaa ja muuta kivaa niissä pitää ollakin”.

Olen kuullut, että Englannissa jossakin seurakunnassa on rockia esitetty jo jonkin aikaa ja sitten oli järjestetty tanssia, jossa naiset olivat yläosattomissa. Tämä saattaa kuu- lostaa järjestyttävältä. Mielestäni se on luonnollinen seuraus kaikelle tapahtuneelle. Onhan meilläkin ollut jo edellisen vuosisadan vaihteessa ns. synnittämysoppia ja mikä siihen paremmin soveltuisi kuin alastomuus ja sen ihannoiti. Voidaanhan sanoa, että ”samaa nahkaahan se on kaikki.”

Unikuvia

Olin jonkin verran ahdistunut, kun asiat minulle alkoivat paljastua. Pyysin Jumalalta näkökykyä, ymmärrystä ja viisautta.

Tässä vaiheessa ja hieman yllättäen aloin nähdä erikoisia unia, joilla tuntui olevan joku sanoma. Kerron niistä joitakin. Yhteistä niille kaikille oli, että ne olivat hyvin lyhyitä ja selkeitä. Ne jäivät myös hyvin mieleen ja aina heräsin välittömästi. Olen aikaisemminkin nähnyt unia, jotka sitten ovat toteutuneetkin tarkasti unen mukaan vaikkakin vertauskuvall- lisenä.

1. UNI

Seurakunnan kuoro oli lopettanut esiintymisensä. Kuoro oli kutistunut tavallista pie- nemmäksi ja se joutui lähtemään lavalta ikäänkuin ”karkuun”, koska lavalle tungeksi tum- mapukuisia nuoria, jotka alkoivat viritellä niinikään tummia äänentoistolaitteita kuorolaval- le.

Kävelin hämärän kirkkosalin läpi ulko-ovelle ja oikealla puolellani kulki hyvin kookas henkilö, jota en tunnistanut. Astuimme kirkon ovesta ulos ja tulimme hyvin vaatimatto- maan, matalaan tilaan, jonka toisella seinustalla oli kolmessa rivissä vaalea-asuinen joukko kirkkaassa valaistuksessa. Tuo joukko muistutti entisajan kitarakuoroa.

Kysyin vierelläni olevalta kookkaalta henkilöltä, että keitä nämä olivat. Hän vastasi,

että ne ovat uskovaisia.

Uni päättyi tähän ja heräsin.

2. UNI

Olin meren rannalla. Hyvin vihaiset aallot vyöryivät ulapalta. Ne eivät olleet korkeita, mutta niiden voima oli niin raju, että ajattelin niiden vievän kaiken mennessään.

Katseeni siirtyi alapuolellani olevaan rantakallioon, johon oli kiinnitetty ikäänkuin rakennuksen nurkkakivi. Kivi otti hievahtamatta vastaan kaikki tyrskyt. Siihen heräsin.

Minulle oli heti itsestään selvää, että kallio merkitsi Golgatan kalliota ja nurkkakivi ristiä.

3. UNI

Minulle tarjottiin syötäväksi jotakin, jonka piti olla sellaista herkkua, etten ole eläisäni syönyt niin hyvää. Syötävä oli kääritty paperiin, kuten hampurilainen.

Kun olin jo haukkaamassa, niin sanottiin, että se on ihmisen lihaa, jolloin heitin sen inhoten pois. Tähän heräsin.

4. UNI

Olin muutaman seurakuntalaisen kanssa järven rannalla. Järven toiselta puolelta kuului hyvin kovaäänistä jytä-musiikkia.

Siirryimme vähän lähemmäksi rantaa ottaaksemme selvää äänen aiheuttajasta, jolloin järven takaa alkoi käydä kova tuuli. Tuulen mukana järven toiselta puolelta lensi räkättirastas, joka asettui pääni yläpuolelle ja tekeytyi kyyhkysen näköiseksi. Se ei räpytellyt siipiään, mutta pysyi merkillisesti ilmassa eikä suostunut lähtemään siitä, vaikka kuinka huidoin. Sitten heräsin.

Sanotaan, että nukkuvalla on aina unia. Ne eivät tietenkään kelpaa miksikään dokumentiksi. Joku voi sanoa, että olen lähtenyt toteuttamaan uniani. Niin tai näin. Olen ne kumminkin nähnyt ja olisi tosiaankin hyvä, jos ne eivät tarkoittaisi mitään.

Puhe kotiseurakunnassa

Olin saanut yhden kirjoituksen Kirkkokunnan äänenkannattajaan, mutta sen jälkeen en saanut läpi muita kirjoituksia. Tuntui siltä, että tällaisia nykysuuntauksen vastaisia mielipiteitä ei saa julki minkään kanavan kautta, kunnes sitten tarjoutui eräs tilaisuus.

Sain tietää, että seurakunnassamme puuhattiin keskustelutilaisuutta, jossa voisi vapaasti ilmaista mielipiteensä. Saadakseen puheenvuoron se oli varattava etukäteen toimistolta ja sen pituudeksi oli määritelty enintään viisi minuuttia. Ajattelin, että siinä on minun tilaisuuteni. Lapsellisuudessani kuvittelin, että "perhepiirissä" voisi sanoa sen mitä ajattelee, mutta vapaus osoittautuikin näennäiseksi. Seuraavassa puheeni sellaisenaan:

Aluksi jokunen sana omasta taustastani.

Olen pienestä pitäen ollut tekemisessä hengellisten asioitten kanssa. Kodissani ja naapureissa pidettiin hengellisiä kokouksia. Kotini ei ollut ns. uskovainen koti vaikka kokouksia pidettiinkin. Minulla oli ilo olla R.R:n pyhäkoulussa, jossa luotiin kestävä perustaa elämälleni.

Eräs tapaus lapsuudesta on säilynyt mielessäni hyvin merkittävänä muistona: Uimataidottomana polskuttelin laiturin päässä. Tuo järvi on muuten sama Metsälampi, jonka rannalla oli sittemmin Kotiseurakunnan Metsämaja ennen Ison leirikeskukseen hankintaa.

— Jotenkin siinä polskutellessa irtosin tuosta laiturista ja aloin painua veden alle, kohti mutaista pohjaa. Mutta mitä tapahtuikaan? Tuossa tilanteessa elämän ja kuoleman rajamailla sielussani soi hengellinen laulu: "Vain yksin Jeesus hän mulle riittävi, vain hänen luonaan tyyntyy syömmeäni." Erityisesti viimeinen säkeistö jäi mieleeni: "On luonain Jeesus, kun silmäin sulkeutuu ja pääryportit mulle avautuu, on luonain Hän kun jätän tämän maan ja Isän kotiin mä muutan ihanaan."

Lapsen uskoni ei kuitenkaan tuolloin vaihtunut näkemiseen, koska sisareni veti minut ylös.

Jo lapsuudesta tajuntaani iskostui hyvin voimakkaasti se, että kaikki hengelliseen liittyvä — erityisesti hengellinen musiikki on puhdasta, pyhää, kaunista ja sopusointuista, mutta samalla myös voimakkaasti puhuttelevaa.

Lapsuususkoa seurasi vaihe, että rakastuin maailmaan ja sen menoon. Niinpä sitten norkoilin tanssipaikkojen liepeillä. Sisimmässäni oli kuitenkin vahva tunne, että tänne en kuulu. Tulinkin sitten 16-vuotiaana v. -57 ratkaisun paikalle ja uskoon luterilaisen kirkon piirissä. En kuitenkaan tuntenut siellä hengen yhteyttä ja niinpä Hämeeseen muutettuani v. -60 liityin Kirkkoseurakuntaamme ja siitä lähtien olen ollut lähes yhtäjaksoisesti eri kuoroissa. Minulla on sikäli ollut onnea, että koko ajan kohdalleni sattuneet kuoronjohtajat — heitä on ollut useita — ovat olleet innostuneita ja muutenkin asiansa taitavia.

Kun ajattelen tätä jo yli neljänkymmenen vuoden aikaa, jonka olen saanut uskossa olla, niin siihen mahtuu monenlaista, sekä hyviä että huonoja päiviä.

Kuluneina vuosina on tullut nähtyä seurakunnissa monenmoista liikehdintää. Erilaiset ilmiöt ovat tulleet ja menneet. Eräs hengellisen elämän lainalaisuus näyttää olevan se, että missä on paljon ääntä, siellä on paljon myös ihmisen sielun toimintaa, vaikka se saattaa näyttää Pyhän Hengen toiminnalta. Olen nuoruudessani joutunut seuraamaan ilmiötä, jota luultiin Pyhän Hengen toiminnaksi, mutta joka sittemmin osoittautuikin pimeyden voimien työksi ja aiheutti monille ihmisille kärsimystä. Tuon mainitun ilmiön karvaita hedelmiä korjataan vielä tänäkin päivänä.

Raamatussa puhutaan uskovista, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta. (Heb. 5:14) Wilkerson sanoo eräässä kirjassaan, että Pyhä Henki toimii rauhan periaatteella ja että voimme saada sydämeen Hengen todistuksen, joka toimii varman päälle. Itse olen tätä jonkinverran kokenut ja usein ensituntuma johonkin asiaan onkin sitten myöhemmin osoittautunut täysin oikeaksi. Varsinainen henkien erottamisen lahja lienee eri asia ja se onkin eräs tärkeimmistä lahjoista tänään.

Jeesus on luvannut antaa meille hänen rauhansa, joka on kaikkea ymmärrystä

ylempänä. Kun meille nyt jo vuosia on tuotu uusia metodeja ja oppeja, niin tämä on aiheuttanut rauhattomuutta ja kriisin omassa hengellisessä elämässäni. Hengen todistus sisimmässäni on torjunut nämä suoralta kädeltä, mutta minä onneton olen vaan järkeillyt, että vika on minussa ja siksi en ymmärrä. Kun sitten olen kuukausikaupalla paneutunut asioihin, niin olen päätenyt siihen samaan, jonka tuo mainittu Hengen todistus heti paljasti.

Edellämämainittu koskee myös tätä seurakuntaamme pesiytynyttä melukeskeistä musiikkia, jota myös ylistysmusiikiksi sanotaan — rokista puhumattakaan.

Eräs musiikin ammattilainen sanoi kirkossamme soitetusta musiikista sen olevan kuin suoraan Remu Aaltosen disco-kappaleesta. Eikö tämä ole tulta, joka on otettu väärältä alttarilta? Tässä jos missä tarvittaisiin todellisia Jumalan proteettoja, jotka näyttäisivät tietä!

Sanan mukaan tie on niin selkeä, että hullutkaan eivät siltä eksy. Kun olen rukoillen näitä asioita tutkinut, olen saanut kysymyksiini vastauksia monin eri tavoin. Olenkin täysin vakuuttunut siitä, että seurakuntamme on lähtenyt harhapolulle, josta ei hyvä seuraa.

Uskon, että tämä liike on se Jumalan lähettämä eksytys, josta Raamattu varoittaa. Nyt väitetään, että tämä on oikeaa, koska ihmisiä tulee uskoon. Sanoisin tähän, että ihmisiä voi tulla uskoon, koska Jumala on hyvä. He eivät tule uskoon näiden uusien metodien vuoksi vaan niistä huolimatta! Ja kuka laskee ne ihmiset, jotka näillä uusilla systeemeillä on saatu erotetuksi Jumalan yhteydestä?

Suurta ihmetystä herättää se, että kaikki puhujat ja profeetat tuodaan ulkomailta, niinkuin kotimaasta olisivat loppuneet kaikki Jumalan ihmiset. Tähän liittyy erityisesti tänä aikana erittäin suuri riski joutua eksytyksen loputtomiin syövereihin. Mikäli Kristus ei ole asioiden keskipisteenä, vaan hengen lahjat tulevat Hänen tilalleen, niin Herran kirkkaus väistyy.

Edellämämainitun johdosta saanen tehdä seuraavan ehdotuksen:

Tehkäämme parannus tästä toisesta evankeliumista, ja palatkaamme Kristuskeskeiseen ristin ja veren evankeliumiin. Tämä oppi on koeteltu ja se riittää kuolemassa. Silloin se riittää myös elämässä. Vain se on oikeaa hullutusta. Se on myös kaiken Jumalan vaikuttaman Hengen yhteyden perustus.

Palatkaamme terveeseen Sanan opetukseen ilman jotain ulkolaista suodatusta. Olkaamme niinkuin Berean juutalaiset, jotka joka päivä tutkivat kirjoituksista, oliko asia niin!

Nähkäämme vihdoin se tosiasia, että Kristuksessa meillä on kaikki se, mitä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan. Meillä itsellämme ei ole muuta kuin tyhjät kädet.

Hylätkäämme koko suuruussyndrooma suurine hengellisine johtajineen ja mahtavine näkyineen. Muistakaamme se Jeesuksen sana kun hän sanoi, että se joka tahtoo olla suurin, se olkoon kaikkien palvelija. Ottakaamme se asenne, joka Johannes Kastajalla oli, kun hän sanoi Jeesuksesta: "Hänen tulee kasvaa ja minun vähetä".

Tukistusta

Puheenvuoroni tyrmistytti kokousväen. Oli kuin pommi olisi pudotettu kirkkosaliin. Miten joku voi olla niin pimeä, että ajattelee juuri koetusta suuresta siunauksesta tällä

tavoin? Joku sanoi, että asiaa ei voi jättää tähän. Eikä sitä jätettykään.

Vanhimmiston puheenjohtaja soitti seuraavana päivänä minulle melko tiukkana ja kehoitti tulemaan vanhimmiston luo kuultavaksi.

Asiaa harkittuani päätin olla menemättä ja laadin oheisen kirjallisen selvityksen, jonka varmuuden vuoksi postitin vanhimmiston joillekin jäsenille kotiin:

Kotiseurakunnan vanhimmisto

Asia: Puheenvuoroni (15.2.98) johdosta vanhimmiston pyytämä vastine

Tämä on pitkäkö kirjoitus, mutta pidän tärkeänä, että muodostat kirjoitukseeni täysin itsenäisen kannan kuuntelematta yhdenkään ihmisen mielipiteitä.

Asetan ajatukseni alttiiksi kaikelle arvostelulle ja korostan, että tässäkin kirjoituksessa ne ovat vain minun mielipiteitäni, ellei toisin ole mainittu. Kuuntele sitä hiljaista ääntä, joka toivottavasti sisimmässäsi vielä kuuluu. Jos kuitenkin huomaat, että omat käsityksesi ovat ristiriidassa totuuden kanssa, niin tee johtopäätöksesi sekä käytännön ratkaisut pikimmiten välittämättä seurauksista.

Käsittämättömältä tuntui se myrsky, jonka puheenvuoroni aiheutti. Olen syvästi tietoinen siitä, että olen vain merkityksettömän pieni pölyhiukkanen tässä aurinkokunnassa ja mikäli sanani ovat ristiriidassa suuren Jumalan tahdon kanssa, niiden ei pitäisi aiheuttaa sen kummempia reaktioita. Jos kuitenkin saan jonkun ihmisen ohjatuksi totuuden tielle, niin olen tavoitteeni saavuttanut.

Eksytystä?

Edustin puheenvuorossani vain omaa näkemystäni. Tiedän kuitenkin monen varattu-
neemman seurakuntalaisen jakavan nämä ajatukset kanssani ja olenkin saanut kiitettävästi palautetta. En sanonut, että nykyinen meno on saatanasta. Sanoin kyllä, että uskon sen olevan eksytystä (maailmanlaajuista?!), mutta se on vain minun uskoani. Samoin tekemäni ehdotukset olivat vain omia ehdotuksiani.

Vaikka pidänkin joitakin asioita eksytyksenä ja uskon ihmisten olevan niissäkin vilpittömin mielin, minusta ei ole heidän tuomarikseen. Sillä meillähän ei ole taistelu lihaa eikä verta vastaan... Siitä huolimatta tai juuri sen vuoksi pyrkimystä totuuteen tulee kaikin tavoin edistää.

Koska seurakunnasta käydään tällä hetkellä kenties maailmanhistorian suurinta taistelua, olen pyytänyt viisautta ymmärtää, mistä pohjimmiltaan on kysymys. Viisaus löytyy jo syntiinlankeemuskertomuksesta: "...te tulette niin kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan..." Tämä vanha vihollisen konsti toimii historiassa kaikkina aikoina. Se vetoaa siihen ihmisen perustarpeeseen olla jotakin suurta. Hengellisellä alueella se ilmenee siten, että Me organisoimme, Me rukoilemme, Me ylistämme, Me palvelemme, Me käytämme voimaa, Me, Me, Me...

Nykyiset uskonnolliset trendit painottavat voimaa ja sen myötä tulevaa nautintoa.

Ajattelemme, että kun saan voimaa, niin sitten voin tehdä suuria tekoja Jumalalle. Tätä voimaa ja sen kokemista etsitään sitten kaikin mahdollisin keinoin. Suuri voima on myös nautinnollista! (kts. Sateet tulevat, siv. 216) Jeesus sanoi kuitenkin, että joka ei ota joka päivä ristiään ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias. Ristin ja kärsimyksen sanoma ei sovi näihin trendeihin, tänäkään päivänä ne eivät kiehdo joukkoja.

Vapaus suuruudesta

Uskon, että Jumala haluaa tehdä meistä niin heikkoja, että joudumme paikkaan, jonka nimeksi voisi laittaa "Keinojen loppu". Tämä vapauttaa meidät itsestämme ja suuruuskuvitelmistamme. Sensijaan, että pyrimme muuttamaan tuhansien ihmisten elämän, alamme nähdä yhden pienen ihmisen, joka on lähellämme.

Lainaan Watchman Neetä (Elämän rikkaus Kristuksessa, sivu 87). — Eräs kilvoitteleva veli sanoi minulle kerran: "En ymmärrä, miksi olen näin heikko." Vastasin: "Siksi, että olet liian heikko täyttääksesi Jumalan tahtoa, mutta et kyllin heikko lakataksesi kumminkaan yrittämästä sitä."

"...Meidän on nähtävä oma huonoutemme pohjaan saakka ja pantava koko turvamme yksin Herraan. Silloin Hän itse vaikuttaa sen mikä on hänelle otollista. Kun kuvitelmat siitä, että Jumalan kädet ovat sidotut ilman meitä, haihtuvat — silloin vapaudumme omasta tärkeydestämme."

Palataan kuitenkin vielä tähän opin puhtauteen – tai paremminkin epäpuhtauteen. Eräs jo edesmennyt Herran palvelija sanoi, että vanhurskauttamisopin ja pyhitysoffin sekoittaminen on aiheuttanut ja aiheuttaa kaikki harhaopit kristikunnassa.

C.S.Lewis sanoo (kirjassaan Paholaisen kirjeopisto, sivu 107) "Saman Vanhan kammoaminen ... on ehtymätön lähde uskonnollisille harhaopeille..." Uudistusinnossa tämä olisi hyvä muistaa.

Hyvät työt

Olen paljon pohtinut Jeesuksen kertomuksia (Matt.7:22,23 ja Matt.25:32-46). Keitä olivat ne, jotka olivat tehneet valtavia tekoja hänen nimessään, mutta Herra ei ollut heitä koskaan tuntenut. Ainakin seuraavat tuntomerkit nähdään: He tiesivät tehneensä hyviä töitä. Näyttää siltä, että he toimivat hyvin näytävästi seurakunnan sisäpuolella. Toiset taas eivät tieneet tehneensä mitään erinomaista. Olisiko sittenkin niin, että Herra katsoo vain siihen, mitä olemme, ei siihen mitä saamme aikaan?

Kolminaisuudesta

Myönnän, että tein keskusteluillalla virheen, kun tulin uudestaan vastaamaan puhujanpaikalle. Olin puheenvuorossa käsitellyt sitä eksytyksen muotoa, että Pyhää Henkeä palvotaan ja rukoillaan irrallisena ohi Kristuksen. Esa sanoi puheessaan, että Jeesus oli riippuvainen Isästä ja riippuvainen Pyhästä Hengestä. Siinä, että kehoitin jokaista itse tutkimaan, oliko Jeesus riippuvainen Pyhästä Hengestä vai Pyhä Henki Jeesuksesta ei

liene mitään kummallista. Asia vain pulpahti pintaan, koska ajatus kuitenkin korosti Pyhän Hengen asemaa Jeesukseen nähden.

Jos tutkimme Pyhän Kolminaisuuden ominaisuutta ja Isän, Pojan ja Pyhän Hengen arvojärjestystä, niin voimme todeta, että Raamattu ei siitä kovin paljoa puhu. Jotain kuitenkin. Jeesus itse sanoi (Joh.14:28), että Isä on minua suurempi. Jeesuksen asemasta sanotaan (Ef.1:20-23), että Hänet on asetettu korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa.

Raamattu on vahvasti Kristuskeskeinen, jos seurakunta ei sitä ole, se on eksyksissä.

Nyt uusien liikkeiden, eritoten "torontolaisuuden" myötä on tullut tämä Pyhän Hengen rukoileminen ja palvonta, jota en etsimälläkään ole löytänyt Raamatusta. Tätähän on kyllä ollut mukana vuosikymmenet, eikä siihen ole tullut mitään huomiota kiinnitettyä, kun se ei ole aikaisemmin mitään hämminkiä aiheuttanut. Nykyisin on paljon lauluja, rukousta ja muuta käytännön toimintaa, joka kohdistuu suoraan Pyhään Henkeen. Mutta Jeesus rukoili aina Isää ja vain Isää. Hän opetti opetuslapsiaakin rukoilemaan vain Isää.

Raamatusta löytyy Pyhän Hengen asemasta paljonkin opetusta ja Hänen päätehtävänsä on kirkastaa Kristusta. Käsitykseni mukaan Hänen suurin ilonsa on päämiehensä menestys ja kun Pyhää Henkeä itseään korotetaan, silloin Hän vetäytyy syrjään.

Edesmennyt rov. Urho Muroma sanoi tähän tapaan (minulla ei ole sanatarkkaa lainausta): Mikäli Pyhää Henkeä korotetaan tavalla tai toisella ohi Kristuksen, joudutaan aina väärän hengen kanssa tekemisiin. Jos näin on, niin tämä selvittää monia viimeaikojenkin outoja ilmiöitä.

Tunnettu tanskalainen karismaatikko, Michael Harry, on sanonut ("Te saatte voiman", siv. 7 v:lta -71): "...jos puhumme vain Pyhästä Hengestä, niin voi tapahtua outoja asioita; valitettavasti niitä onkin jo tapahtunut". Sanoista "tule Pyhä Henki" on tullut jokin taikasana, joka kieltämättä toimii (kts. "Sateet tulevat", siv. 215).

Muistamme kertomuksen (Apt. 16:16-18), jossa tietäjähengen vaikutuksesta julistettiin täyttä totuutta, johon tänään varmaan huudettaisiin "aamenta ja hallelujaa". Eivät valhehenget aina puhu tai saa aikaan väärää asioita. Ne hallitsevat Raamatun paremmin kuin me ja ne voivat aiheuttaa hyvinkin ihmeellisiä ilmiöitä. Ne voivat parantaa myös sairauksia (Corrie ten Boom: Lyöty vihollinen). Vain Kristuksen veren ansioon turvautumalla voimme niiltä varjeltua.

Sielunvihollisen pyrkimys on ollut kautta aikojen päästä esiintymään valkeuden enkelinä, mahdollisesti jeesuksena, pyhänä henkenä tai jonain muuna tilanteesta riippuen. Mikäli ei ole henkien erottamisen lahjaa, eikä sanomia tai ilmiöitä koetella, joudutaan todella metsään. Herran työt kestävät kyllä koettelemisen.

Ihmeellisyyksiä myös kristinuskon ulkopuolella

On muistettava, että näkemiämme ihmeellisiä ilmiöitä kaikkine ilon, onnen ja rakaudenkin tunteineen tapahtuu myös kristinuskon ulkopuolella.

Amerikassa vaikutti jo 80-luvulla harhaoppi, jonka peruselementti jo tuolloin oli uusi

“ylistyksen metodiikka”. Tämä keinotekoinen ylistys on tänäänkin vieraannuttamassa uskovia normaalista ylistyksestä, joka voi tapahtua laulun, rukouksen tms. välityksellä, joskus jopa sanattomana hiljaisuutena.

Olin hiljattain tilaisuudessa, jossa opetettiin armolahjojen raittiudesta. Opettaja esitti provosoivan kysymyksen: Voiko vihollinen Jumalan lapsessa ylistää Jeesusta? Hän kertoi oman kokemuksensa:

Uskoontulonsa jälkeen hän ei heti päässyt tupakasta eroon. Hän kävi tupakalla ja samalla luontevasti kiitti ja ylisti Jeesusta. Kun hän muulloin yritti ylistää, niin ylistys ei maittanut, mutta kun hän meni jälleen tupakalle, niin ylistys toimi taas.

Puheenvuoroni jälkeisestä keskustelusta sain kuitenkin parista puheenvuorosta vahvistusta väitteelleni seurakunnan eksyksissäolosta. Jari Savolaisen puheenvuoro oli siitä ensimmäinen todiste. Hänhän sanoi, että Jumala ei lähetä eksytystä uskoville ihmisille ja että Jumala pitää omistaan huolen.

Miksi Uudessa Testamentissa sitten niin runsaasti varoitetaan eksytyksistä ja sanotaan, että jos mahdollista, valitutkin eksytetään? Uskomaton maailmahan on jo luonnostaan eksyksissä?!

Eräässä puheenvuorossa sanottiin, että taivaaseen on monta tietä, se voi olla 16-kaistainen ja siinä on monia vaihtoehtoja. Mitä tällä tarkoitettiin? Ei kai vain sitä mitä sanottiin? Ja suuret ablodit päälle! Mutta jos kehoitetaan palaamaan Kristuskeskeiseen ristiin ja veren evankeliumiin, niin se herättää pahennusta! En olisi ikinä uskonut, että kyseisen puheenvuoron jouduin pitämään tässä seurakunnassa.

Vielä siitä kovasta musiikista

Ihmettelen sitä, että seurakunnissamme olevat lääkärit eivät ota kantaa edes musiikin vaaralliseen melutasoon. Palautan mieliin, että meillä Suomessa turvallisena rajana pidetään 85 desibeliä.

Eräässä lääkäreitten ammattilehdessä (Duodecim 16/93, 1370-1371) oli artikkeli, jossa kerrottiin amerikkalaisesta tutkimuksesta, jonka mukaan tuo turvallinen taso olisikin vain 75 desibeliä, joka on jo huomattavasti vähemmän.

Sähköisillä ämyreillä saadaan aikaan reilusti toistasataa desibeliä, joka on todella tuhoisaa meidän kuuloelimillemme. Tilaisuuksiin saatetaan tuoda myös vauvoja, joille aiheutetaan korvaamatonta vahinkoa.

Kaikkien puolesta

Varoittamalla liiasta melusta ajan niittenkin etua, jotka eivät sitä vielä ymmärrä. Raamattu kehoittaa kunnioittamaan toinen toistamme, joten toistemme ja itsemme vahingoittaminen ei sovi tähän ajatukseen. Olen löytänyt Raamatustani tukea tälle mielipiteelle: ”Ettekö tiedä, että ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli?” Samassa yhteydessä varoitetaan Pyhän Hengen temppelin turmelemisesta.

Eräs tunnettu musiikinopettaja ja entinen tanssimuusikko sanoi jyskyttävän musii-

kin vaikuttavan ihmisen alkeisvoimiin. Näinhän se toimii myös pakanakulttuureissa. Tämän maailman likakaivoilla syntynyt musiikki ei sovellu Jumalalle pyhitettyyn huoneeseen! Tuskin enkelitkään sitä punastumatta kuuntelevat. Lisäksi se loukkaa syvästi niitä uskovia, jotka kymmeniä vuosia ovat kärsineet päivän kuorman ja helteen.

Meluavan musiikin suhteen olen tullut siihen johtopäätökseen, että se ei ole mikään syy ongelmiin vaan seuraus ongelmista. Syy on siinä toisessa hengessä, joka on kaiken takana. Se henki ei tahdokaan sopusointua, eikä vie sellaiseen nöyryyteen, jossa toinen ihminen otetaan huomioon.

Sen toisen hengen vaikutusta olen havaitsevinani myös vanhimmistossa. Näyttää siltä, että tämä on se syy, miksi omilla aivoillaan ajattelevat joutuvat sieltä eroamaan toinen toisensa jälkeen.

Todellinen uskonpuhdistus ja sen myötä ripaus todellista nöyryyttä ei sielläkään olisi pahitteeksi. Laulussa sanotaan kuitenkin, että nöyrää lapsenmieltä ei sattumalta saa. — Valitettavasti.

Kirjeenvaihto jatkuu

Edellisellä kirjeellä oli seurauksensa. Puheenjohtaja soitti jälleen. Nyt jo lauhtuneempana. Pyysi jälleen tulemaan keskusteluun, joka käytäisiin pienemmällä joukolla. En kuitenkaan siihenkään mennyt, vaan muistin heitä lyhyellä kirjeellä:

Asia: Aiottu keskustelutilaisuus 10.3.98

Kiittäen kutsusta keskustelutilaisuuteen pyydän tuoda esille seuraavaa:

Käytin 15.2.98 seurakunnan "perhepiirissä" puheenvuoron, jossa toin esille seurakunnan tilaa koskevia ajatuksia toisinajattelijan näkökulmasta katsottuna ja sen jälkeen lähetin pyydetyn vastineen vanhimmistolle. Kuten jo aiemmin olen maininnut, näkemykseni olivat vain omiani. Minulle tulleesta palautteesta päätellen seurakunnassa on kuitenkin varsin monia, jotka jakavat nämä ajatukset kanssani, joten seurakunnan johdonkin olisi vähitellen totuteltava tämän tosiasian huomioonottamiseen.

Katson, että mielipiteeni ja ajattelutapani ovat tulleet jo riittävästi esille. Olen vaakaasti niiden takana edelleen, eiväthän ne ole syntyneet hetken mielijohteesta. Arvelen kuitenkin, että seurakunnan johto pysyy myös lujasti valitsemallaan linjalla.

Mikäli aiotun jatkokeskustelun tavoite kohdallani on ollut mielipiteitteni muuttaminen, voin vain todeta, että "ennuste" siihen suuntaan on valitettavan huono. Samalla totean, että en aio liittyä "takinkääntäjiin".

Omasta puolestani katson keskustelua käydyn tästä asiasta riittävästi. Puhuin, minä puhuin ja kirjoitin, mikä kirjoitin. Sanat puhukoot puolestaan — katson, että olen oman osuuteni ja velvollisuutenikin tämän kysymyksen suhteen tehnyt, enkä aio jatkaa asiaa seurakunnan johdon suuntaan keskustelujen enkä kirjeittenkään merkeissä ainakaan tois-taiseksi tämän enempää.

Kotikylässä 6.3.98

Ystävällisin terveisin PL

Myllyt jauhavat

Nyt seurasi pitkäkö hiljaisuus. Kuvittelin, että johto vihdoinkin olisi ymmärtänyt vaieta tapauksestani ja antanut asian pikkuhiljaa raueta. Olin kuitenkin liian toiveikas. Alkoi näyttää siltä, että prosessia ei mikään pysäytä, kun se on lähtenyt liikkeelle.

Puheenjohtaja soitti jälleen pyytäen minua vielä kerran keskusteluun hänen ja seurakunnan esimiehen kanssa. Kysyin, eikö sanottavaa voisi antaa minulle kirjallisena. Hän sanoi, että saan sen kirjallisena, mutta toivoi, että noutaisin sen henkilökohtaisesti.

Sovimme, että 17.4. tuo kohtaaminen tapahtuisi ja niin sitten kävikin. Jutustelimme aluksi niitä näitä ja varsinaisesta asiastamme sukeutui sen verran keskustelua, että totesimme olevamme eri mieltä useista kysymyksistä. Sanoin, etten ollut mitenkään halukas väittelyyn.

Tulin myös sanoneeksi tuossa tilaisuudessa, että seurakunnan johdolla ei ole mitään pelättävää, mikäli olen väärässä.

Esitin myös sellaisen toivomuksen, että seurakunnan johto kartoittaisi seurakunnan mielipiteet jäsenkyselyllä, jota ei olisi mitenkään manipuloitu toivottujen vastausten saamiseksi.

Tapaamisessa sainkin sitten seurakuntamme johdolta parin A4:n verran tekstiä, joihin tutustuin vasta palaverista lähdettyäni.

Viestien sisältö oheisena kokonaisuudessaan, vain allekirjoittajien nimet on muutettu:

PL

Olet seurakunnan keskusteluillalla 15.2.1998 julkisesti syyttänyt seurakunnan johtoa "toisenlaisesta" evankeliumista ja eksytykseen johtamisesta ja työntekijöitä väärän opin opettamisesta. Olet nimeltä maininnut Esa Lehtipuun harhaopin opettajaksi. Tietoomme on tullut, että olet lisäksi yksityisesti levittänyt seurakuntalaisten keskuuteen samanlaista tietoa.

Asiaa käsitellessään seurakunnan johto (työntekijät ja vanhimmistot) on yksimielisesti päättänyt toimittaa tiedoksesi tämän kirjeen ja todeta siinä ensiksikin varmuuden vuoksi, että me uskomme ja opetamme Raamatun keskeisiä totuuksia, joita ovat ennen muuta:

1. Usko siihen, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika
2. Usko Jeesuksen ristinkuolemaan, vereen, sovituksen ja ylösnousemukseen
3. Usko ihmisen pelastumiseen yksin armosta uskon kautta Jeesukseen.

Tapasi toimia asiassa on myös ollut väärä siinäkin tapauksessa, että joku on omasta mielestäsi opettanut väärin. Sinun olisi tullut, jos olisit havainnut tällaista mielestäsi väärin opettamista, mennä hänen luokseen keskustelemaan asiasta. Jos keskustelu ei olisi johtanut toivomaasi tulokseen ja olisit edelleen ollut samalla kannalla, sinun olisi tullut ottaa yksi tai kaksi mukaasi ja mennä kyseisen henkilön luokse heidän kanssaan. Mikäli sekään ei olisi tuottanut toivomaasi tulosta, olisit voinut saada asiasi keskusteltavaksi seurakunnan kokouksessa.

Vanhimmistolle osoittamasi kirjeen ja uuden kirjeesi 10.3.1998 sävy ja sanavalinnat osoittavat, että olet asettunut vanhimmiston tuomariksi. Oma osallistumisesi seurakun-

nan sananopetustilaisuuksiin (su-Jumalanpalvelukset ja to-illan kokoukset) on ollut niin vaatimatonta, että sinun olisi jo senkin vuoksi tullut pidättäytyä kokonaisarvioiden tekemisestä koskien seurakunnan elämää ja opetuksen raamatullisuutta. Kuluneiden kolmen (3) viimeisen vuoden aikana seurakunnan tilaisuuksissa eri tapahtumien ja tavallisten kokousten osanottajina ja kuulijoina on ollut lukematon määrä eri kirkkokuntien pastoreita, työntekijöitä ja muita johtohenkilöitä (Kirkkokunnasta mm. Jarmo Havukainen ja Timo Lintunen useita kertoja). Sananopetus ja sen raamatullisuus on saanut heiltä myönteisen arvion.

Omassa "oikean opin" kiivailussasi ja suhtautumisessa seurakuntamme työntekijöihin olet kokonaan sivuuttanut 1.Tim.5:17* ohjeen, jossa uskovia kehoitetaan pitämään "kahdenkertaisen kunnian ansainneina varsinkin niitä, jotka sanassa ja opetuksessa työtä tekevät".

Kaikesta huolimatta olemme valmiit antamaan menettelysi anteeksi ja lähetämme tämän kirjeen vanhimmiston päätöksensä sinulle varoituksena ja kehoituksena ojentautua menettelystäsi Raamatun sanan mukaisesti. Mikäli tätä ei tapahdu, jäsenyytesi seurakunnassa tulee vanhimmiston käsiteltäväksi.

Toimintasi ja seurakunnan linjasta poikkeavan linjasi vuoksi, et voi toimia missään seurakuntamme vastuutehtävässä, kuoro mukaanlukien, toistaiseksi ja kunnes tilanne selviää.

Kotikylässä, huhtikuun 7. päivänä 1998

Kotiseurakunta

Vanhimmisto

Simo Takanen

puheenjohtaja

Esa Lehtipuu

pastori

Edellisen kirjeen yhteydessä oli toinen A4-paperi, jossa oli osittain käsinkirjoitettuna ja ilman allekirjoituksia seuraavat kysymykset:

1. Sanotko edelleen/väitänkö että srk:ssamme työntekijät julistavat "toista" evankeliumia?
2. Sanotko edelleen/väitänkö että srk:mme työntekijät opettavat väärää oppia?
3. Sanotko edelleen/väitänkö että srk:mme tilaisuuksissa esim. rukouspalvelussa vaikuttaa pimeyden henki eikä Pyhä Henki?
4. Sanotko edelleen/väitänkö että tämä Pyhän Hengen uudistuksen aika on se "väkevä eksytys", josta Paavali 2.Tess.2:11 kirjoittaa?
5. Sanotko edelleen/väitänkö että srk ja etenkin srk:n johto on hengellisesti eksyksissä ja aiotko edelleen toimia tällaisten tietojen levittämiseksi?

* Jostain syystä jakeen alkuosa oli jätetty pois. Se kuuluu seuraavasti: "Vanhimpia, jotka seurakuntaa hyvin hoitavat, pidettäköön..." jne.

Lohdutusta

Jälleen kerran jouduin pohtimaan “syntyjä syviä”. Vaikka monet olivat jo aiemmin ilmaisseet minulle tukensa, eräänä hetkenä tuntui siltä, että lopulta olen todella yksin.

Tällaisessa tilanteessa avasin erään kirjahyllyssäni olleen kirjan ilman mitään päättöstä lukea juuri tuota kirjaa. En ollut sitä aiemmin lukenut ja kirja avautui kohdasta, jossa olivat seuraavat sanat:

“Älä siis pelkää, älä anna yksinäisyyden ja irtileikkautumisen tunteiden pelottaa sinua, niin että kääntyisit takaisin valinnassasi. Tie ei suinkaan ole helppo. Vaikka armosta kuljet jokaisen askeleen, tuntuu että jotain on kuitenkin ostettava, maksettava. Ja usein niiden kokemusten hintana on sisäinen yksinäisyys, erottautuminen.”

Samalla sivulla olivat vielä seuraavat sanat:

“Oikeastaan yksinäisyys oli vain näennäistä. Jumalalla oli koko ajan varattuna vierellämme ne 7000 , jotka eivät ole polveaan notkistaneet Baalille” (1.Kun.19:18).

Pikku vihaa?

Tuli jälleen tarve tutkia asioita ja miettiä, mitä kummaa seurakunnassa oikein tapahtuu, kun siitä joka tapauksessa jotain hyvin oleellista puuttuu. Toronto-ilmion yhteydessä oli tullut tutuksi se, että niitä, jotka vastustavat liikettä on kohdeltu kaltoin ja hyvinkin kova-kouraisesti. Toimenpiteitä heitä kohtaan ei ole sanellut rakkaus – se on ainakin varmaa. Näitä viestejä on tullut ympäri maailmaa ja aivan tästä kotinurkiltakin.

Eräs ystäväni oli ollut tilanteessa, joka näytti varsin harmittomalta, mutta hän joutui yllättäen tuon käsittämättömän vihan kohteeksi. Hän kyseli: “Mistä tuo viha tuli?” Asianomainen hänelle vihastunut henkilö oli tietävästi saanut juuri kokea tällaisen “suuren siunauksen” omalla kohdallaan.

Pitkä kirje

Niinpä jälleen kahlasin seurakunnan opetusaineistoa ja löysinkin uutta näkökulmaa. Ajattelin jälleen lähestyä vanhimmistoa kirjeen muodossa. Seuraavat sivut syntyivät tämän pohdinnan ja tutkimuksen tuloksena:

Kotiseurakunnan vanhimmisto

Viitaten 174. tapahtuneeseen tapaamiseen E.L:n ja S.T:n kanssa haluan tuoda vielä muutamia asioita esille. Oli ilo huomata, että kaikesta sanotusta ja tietyistä erimielisyyksistä huolimatta voimme puhua kiihottomasti keskenämme. Mitä tapahtuisikaan, jos ihmiset voisivat jatkuvasti kohdata toisensa aidosti ja erilaisista ajatuksista huolimatta toista voisi rakastaa ja kunnioittaa. Hajoaisiko joku systeemi ja olisiko sen aika hajotakin?

Olin jo asennoitunut siten, että toimin näissä hiertävissä asioissa vastaisuudessa “matalalla profiililla”. Kuitenkin tuon tapaamisen yhteydessä sain kirjallisessa muodossa hyvin tiukkasävyiset viestit. Ensimmäisessä sanottiin, että vanhimmisto oli yksimielisesti

päättänyt toimittaa sen tiedokseni. Allekirjoituksista saan sen käsityksen, että koko vanhimmisto ei kuitenkaan ollut kirjettä laatinut, koska kaikkien allekirjoituksia ei ollut.

Samanaikaisesti minulle annettiin myös toinen kirje, joka selvästikään ei ollut vanhimmiston laatima, koska siitä puuttuivat allekirjoitukset kokonaan ja se oli päivättykin 17.4.98 eikä 7.4.98, kuten ensimmäinen. Epäilyni sen suhteen, että vanhimmisto ei ollut laatinut lopullisia viestejä vahvistuikin, kun sain käsiini pöytäkirjan kokouksesta, jossa tapustani käsiteltiin. Pöytäkirjassa puhuttiin varoituskirjeiden "luonnoksista" ja kysymyksiensä kohdalla "alustavasta muotoilusta". Näistä "kauneusvirheistä" johtuen ja siksi, että kysymyksissä edellytettiin "kyllä" tai "ei" -vastauksia, en niihin ota tässä yhteydessä sen kummemmin kantaa. Viittaan vain edellisiin kannanottoihini ja kuten aiemminkin, puhun vain omista mielipiteistäni lähtien.

Mielelläni en käytä kovin karkeita sanontoja, vaikka puhunkin eksytyksestä tai eksymisestä. Eksyminen on perin inhimillistä. Jos esim. marjametsässä eksyy, niin jo ensimmäinen askel oikealta polulta on eksymistä, mutta eksyminen pahenee, kun otetaan useita askelia väärään suuntaan. Jos kaikista neuvoista ja varoituksista huolimatta jatketaan eksymisessä, niin lopputulos voi olla katastrofi.

Ilmaisujen tulkintaa

Vanhimmiston mielestä kirjeeni sävy ja sanavalinnat osoittavat, että olen asettunut vanhimmiston tuomariksi. Kuitenkin vastineessani mainitsen, ettei minusta ole kenenkään tuomariksi. Haluan olla vain omilla aivoillani ajatteleva kritisoija, mutta en tuomari. Voisimmeko sopia yksimielisesti edes siitä, että annamme tuomiovallan yksin Hänelle, jolle se kuuluu?

Asioiden esilletuomisessa käytän mieluummin kyselevää ja pohdiskelevaa tyyliä. Olen tietoinen siitä, että monet vastuunsa tuntevat seurakuntalaiset ovat tahollaan vuosikausia eri yhteyksissä puuttuneet moniin epäkohtiin seurakunnassamme kuitenkin tuloksetta. Tällöin jonkun on tuotava asiat riittävän kärjistetysti esille, jolloin niihin on pakko ottaa kantaa. Luonnollisesti ymmärrän, että tällaisella toiminnalla voi olla myös hintansa.

Itse en koe tuntevani vihaa enkä katkeruutta ketään kohtaan. Tiedän, että monet seurakuntalaiset kokevat kipua seurakuntamme tilan johdosta ja se on myös minun kipuni. Se kovuus ja epäluulo, jota koen ja näen seurakunnassa usealla taholla, on todella hämmästyttävää. Parhaimmalla tahdollakaan sitä ei voi uskoa seuraukseksi suurista siunauksista. Näyttää paremminkin siltä, että olemme siirtyneet virvoituksen ajan asemesta vihan aikaan.

Vanhimmiston kirjeessä sanottiin, että osallistumiseni seurakunnan opetustilaisuuksiin on ollut niin vaatimatonta, että minun tulisi pidättäytyä arvioiden tekemisestä. Se on kyllä ollut vaatimatonta, mutta ehkä juuri sen vuoksi olenkin säilyttänyt edes osan näkökyvystäni.

Vieraita oppeja?

Haluan vielä mainita muutamasta oppikysymyksiin liittyvästä asiasta, jotka löytyvät painetusta sanasta eri lähteistä ja sivuavat seurakuntaamme ja koko Kirkkokuntaa.

Ensimmäiseksi saanen tarkastella erään jo lähes oppi-isäksemme tulleen Marc Dupontin opetusta (Näky-lehdessä v. -97):

“Profeetallisuuden ennalleen asettaminen merkitsee Joelin profetian täyttymistä siitä, että Jumala vuodattaa Henkensä kaiken lihan päälle. Tämä lupaus toteutui osittain ensimmäisenä helluntaina ja osittain se on toteutunut jokaisen herätyksen yhteydessä kautta historian. **Mutta ei täydellisesti vielä koskaan**”.

Edelläoleva oppi on jo varhaisina aikoina vaikuttanut käsitystä siitä, että alkuseurakunta olisi jotain alempiarvoista, jota kirkon on jalostettava. Samalla se tukee käsitystä ns. seurakunnan evoluutiosta. Olisihan se mahtavaa olla jäsenenä seurakunnassa, joka ihmeineen kehittyi huippuunsa ennen Jeesuksen tulemusta. Mutta Raamattu ei valitettavasti tue tätä ajatusta, vaan Jeesus sensijaan puhuu tulemuksestaan, ja sanoo, että löytänee hän uskoa maan päältä? (Vrt. Luuk. 18:8 ja 2.Tim.3:1-9)

Mikäli edellä mainittu oppi otettaisiin kirjaimellisesti, niin Uudelle Testamentillekin olisi jatkoa luvassa ja pyhiin kirjoituksiin voisi vielä tulla ilmestystietoakin sieltä ja täältä. Kun alkuseurakunta asetetaan alkeellisemmalle tasolle kuin tuleva seurakunnan tila, niin ollaan arveluttavalla tiellä. Näitä puheita voisi ehkä ottaa vakavastikin, jos kuolleet heräisivät ja amerikkalaisetkaan eivät enää tarvitsisi tulkkia täällä suomenkieltä puhuessaan.

Vallan delegointia

Eräs arveluttava kohta Dupontin opetuksessa on kysymys auktoriteeteille alistumisesta:

“Kun Jeesus oli vastaanottanut kasteen Johannekselta, Pyhä Henki tuli Hänen ylleen ja Hän alkoi toimia Pyhän Hengen johdatuksessa ja voimassa. Jos me haluamme toimia auktoriteetissa, meidän tulee kunnioittaa pastoreiden, vanhinten ja johtajien auktoriteettia, jonka Jumala on heille **delegoinut** (!) ja myös alistaa itsemme sille... ..Vaikka meistä tuntuisi siltä, että pastorimme johtaa meitä aivan metsään, meidän tehtävämme ei ole korjata suuntaa, vaan Pyhän Hengen ja jos Hän ei siihen kykene, emme siihen kykene mekään.”

Tämä saattaa olla mieluisaa nykyjohtajille, mutta tässä aletaan nähdäkseni olla tekemisissä useissa yhteyksissä harhaopiksi todetun ns. uskonliikkeen tärkeän opinkappaleen kanssa. Oletetaan että tällainen johtaja on Jumalan valtuuttama jollekin tietylle alueelle. Hän “saa” erilaista ilmoitusta suoraan Jumalalta ja toiset vain tottelevat häntä. Profeetallisena hahmona tällainen johtaja ymmärtää muita paremmin Jumalan tahdon. Toiset eivät ole tällaisia valittuja. Arvostelija on vain “epähengellinen ja lihallinen kiivailija”. On monia erilaisia sanontatapoja, joiden tehtävänä on ainoastaan panna “lauma” järjestykseen. Näitä kuulee julkisissa puheissa ja keskusteluissa.

Väärää “herran“ pelkoa?

Missä on sanottu, että Pyhä Henki on poliisi, joka palauttaa metsään menneet johtajat takaisin tielle? Eikö ole paremminkin esimerkkejä siitä, että Pyhä Henki jättää ihmisen, joka ei luovu harhastaan? Hengen antamat lahjat voivat tällöinkin vielä toimia ja näin monet tulevat eksytetyksi. Tämä väärä “herran pelko” voi johtaa mitä räikeimpiin vääristy-

miin?

Eikö oppi arvovallan delegoimisesta johtajille ole vastoin Jeesuksen opetusta johtajuudesta? Raamattu opettaa myös sellaista johtajuutta, jossa johdetaan pyhiä täyteen kypsytyteen niin, että uskovat voivat itse tutkia, mikä on oikein. Lampaita ei pitäisi hallita pelolla vaan ymmärryksellä ja rakkaudella.

Lisää arveluttavia tulkintoja

Seuraavaksi ns. Alfa-kurssilla käytetystä oppikirjasta (Nicky Gumbel: Selitä miksi) lyhyt katkelma:

“Samalla tavoin se, joka eli Jeesuksen aikaan tai hänen jälkeensä vanhurskautetaan uskosta – vaikkei hän olisi kuullutkaan Jeesuksesta.” “Olenaiset asiat näyttäisivät olevan Jumalan antama synnintunto tai tarve ja jättäytyminen Jumalan armon varaan. Jos ihminen, jonka elämässä tämä on tapahtunut, myöhemmin kuulee evankeliumin ja ymmärtää sen, niin uskon, että hän on oleva niiden joukossa, joita joskus tapaa lähetyskentällä, jotka ottavat oitis evankeliumin vastaan elämäänsä ja sanovat: ”Tätä olen vuosikausia odottanut. Miksi et tullut kertomaan tätä aikaisemmin?” Ja jos tällainen ihminen ei koskaan kuule evankeliumia, oletan, että hän on ikäänkuin heräävä haudan tuolla puolen palvomaan Häntä, jossa ymmärtämättään löysi Jumalan armon.”

Tässä mennään hurjasti yli jo vuosisadan vaihteen erään harhaopin, jonka mukaan pelastukseen tarvittiin ainakin kiirastuli sille, joka ei ollut Jeesuksesta kuullut.

Eräs varsin arveluttava kohta löytyy mainitusta kirjasta sivulta 54:

“Jos etsimme nautintoa jumalanamme, saammekin pidemmän päälle tyhjyyttä, pettymystä ja riippuvuuden. Jos etsimme Jumalaa, löydämme muun muassa ekstaattisen nautinnon.”

Mitä tämä on? Mihin tällainen väite perustuu?

Jos emme varmuudella tiedä, miten asiat ovat ja Raamatusta asia ei selkene, on vaarallista tuoda esiin omia olettamuksia ja esittää niitä oppikirjassa.

Välineillä Jumalan kohtaamiseen?

Ylistyksestä opetetaan, että se on **avain** Jumalan kohtaamiseen. Itse uskon asian olevan juuri päinvastoin. Jos ylistyksessä lähdetään siitä ajatuksesta, että Jumala suorittaa osuutensa, kunhan me vain teemme omamme, ollaan palkkapalvelijoita eikä lapsia. Jumalan läheisyys saavutetaan tällöin jonkun kaavan mukaan ja omin ansioin.

Sana opettaa kylläkin, että meidän tulee lähestyä Jumalaa niin hän lähestyy meitä. Lähestymisen muoto ja tapa ei näytä olevan oleellista. Hän on kuitenkin lähellä niitä, joilla on särjetty sydän ja nöyrä henki. Hän antaa enemmän kuin me osaamme anoa, ongelmamme on vain siinä, ettemme tiedä, mikä on meille hyväksi. Sanassa sanotaan niinkin, että Hänessä me elämme, liikumme ja olemme.

Ymmärrän kyllä kiitosta ja ylistystä, kun sen vaikuttimet ovat oikeat, eikä siitä tehdä vähäisimmässäkään määrin liturgiaa, opinkappaletta ja “pakkopullaa”, joka liittyy kaikkiin

tilaisuuksiin ja johon kaikkien on osallistuttava tullakseen joukon ja Jumalankin hyväksymäksi. Jos vielä sanotaan, että tämä metodi on niitä perusasioita, jotka ovat täysin luovuttamattomia, niin hakoteillä ollaan.

Eräs asia, jonka näen hyvin sopivan tähän ylistykseen, on Jeesuksen sana rukoilemisesta. Hänhän sanoo, että älkää tyhjiä hokeko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että heitä kuunnellaan heidän monisanaisuutensa tähden.

Opetusmateriaalin kehittäjä

Seurakunnan omassa julkaisussa on muutamia asioita, joihin otan kantaa tässä yhteydessä:

Alfa-kurssin esittelyssä mainitaan, että kurssin aikana on mahdollista epäillä, olla eri mieltä jne. Voiko näistä asioista puhuakin eikä vain ajatella? Loppuvatko nämä mahdollisuudet seurakunnan jäsenyyden myötä?

Antaminenko sijoitustoimintaa?

Kyseisen opetusvihkosen opetus antamisesta tuntuu varsin oudolta. Sanotaan, että Jumalalle antaminen on **sijoitus!** Kun annat vapaasti ja iloisesti, osoitat, että raha on menettänyt vaikutusvaltansa sinuun. Tässä puhutaan asiasta, johon meistä tuskin kukaan yltää tässä ajassa. Tällaista voidaan opettaa niin kauan kuin itsellä on hyvä toimeentulo, jolloin kymmenyksienkin antamisen yhteydessä voidaan puhua siitä, että ihminen antaa liiastansa. Jos ihminen joutuu kokemaan tilanteen, jolloin kaikki inhimilliset turvat katkeavat, huomataan rahan merkitys eri tavalla. Tässä herää kysymys, eikö alkuseurakunnassa antamisen tarkoitus ollut tasaus köyhien ja rikkaiden kesken? Ollaksemme raamatullisia meidän tulisi palata tähän.

Opetus kymmenyksistä jatkuu seuraavasti: "Pitääkö antaa kymmenyksiä brutto- vai nettotulojen mukaan? Se riippuu siitä, haluatko tulla siunatuksi brutto- vai nettomäärän mukaan. Mittasi koko määrää sen, mitä saat".

Tämä opetus perustuu täysin siihen, että antamisen tärkein motiivi on se, mitä minä tästä hyödyn. Ei puhuttakaan siitä, että motiivi olisi rakkaudessa vaan itsekkyyks ja omat pyyteet ajavat tässäkin edelle.

Käsitteiden sekaannusta

Sitten tulemme opetuksen kohtaan, jossa osoitetaan, että evankeliumin opetusta vanhurskauttamisesta ja pyhityksestä ei ole lainkaan ymmärretty:

"Meidän täytyy myöntää, että usein teemme väärin. Se johtuu synnistä elämässämme. Vaikka onkin olemassa monia syitä ja olosuhteita, jotka johtavat siihen, että teemme syntiä, se on ehdottomasti väärin. Riippumatta siitä, miten kovasti yritämme, emme tule koskaan tekemään kaikkea oikein. **Meistä ei tule koskaan vanhurskaita.**"

Watchman Nee sanoo asiasta seuraavasti: "Me emme ole syntisiä siksi, että teemme syntiä, vaan teemme syntiä siksi, että olemme syntisiä".

Voiko syntinen sitten koskaan tulla vanhurskaaksi? Kun ihminen syntyy uudesti hän on Kristuksessa, **hän ei siis enää tule vanhurskaaksi, vaan hän on jo sitä**. Ihminen on siis yhtä aikaa syntinen ja vanhurskas. Raamatussa tämä asia sanotaan erittäin selkeästi mm. 1.Kor.1:30,31:

“Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra”.

Jos edelläoleva on totta, niinkuin uskon sen olevan, eikö tämä vapautta meidät puurtamisesta kaikilla hengellisen elämän alueilla? Voimme hylätä sellaiset sanat, kuten esim. “Meidän täytyy, meidän tulee tehdä sitä tai tätä, meidän on oltava sellaisia ja sellaisia?” Voimme uppoutua siihen tietoisuuteen, että Hänen työnsä on täydellinen. Meidän ei tarvitse tehdä Uudesta Testamentista uutta lakikirjaa, jolla itseämme ja toisiamme piiskaamme työhön ja Jumalan palvelemiseen. Tämä tietoisuus herättää ainakin omassa sisimmässäni kiitoksen ja ylistyksen! Se herättää sisimmässä halun päästä enemmän sisälle Taivasten Valtakunnan salaisuuksiin, samalla se vapauttaa synnin kiehtovuudesta, jolloin emme ole enää sen hallintavallassa.

Ymmärrystä on tarjolla!

Ehkä joitakin hieman “näristää” se, että tällaisena oppimattomana maallikkona seilitän asioita, joista minulla kaiken todennäköisyyden mukaan ei pitäisi olla mitään tietoa. Jeesus on kuitenkin sanonut, että hänen ikeensä on sovelias ja hänen kuormansa keveä. Jos hänen oppinsa ymmärtäminen edellyttäisi akateemista loppututkintoa tai vuosikausien teologista pohdiskelua, niin monelle nämä salaisuudet olisivat ikuisesti suljetut. Näiden asioiden oppiminen on kuitenkin hyvin yksinkertaista. Viisautta on luvattu kaikille, jotka sitä anovat. Jeesus itse on tullut meille myös viisaudeksi.

Minulle on sanottu, että nöyryy ja pyydä anteeksi. Mielestäni tällaisia perustavaa laatua olevia asioita ei voida ratkaista puolin eikä toisin anteeksipyyttämisellä ja -antamisella, jos mihinkään muutokseen ei kuitenkaan olla valmiita. Minulle kaiken puhutun ja sanotun kuittaaminen anteeksipyyttämisellä olisi petollisuutta ystäviäni, itseäni ja myös Jumalaa kohtaan. Voisin tietenkin kieltää omat mielipiteeni sanoin, mutta sydäntäni en voi kieltää enkä perusolemustani syyllistymättä vilpillisyyteen.

Kaikesta koetusta huolimatta pyrin itse elämään anteeksiantamuksessa, enkä aio antaa kovienkaan kokemusten katkeroittaa sisintäni. Ymmärrän anteeksiantamuksenkin olevan asia, jonka voi tietoisesti valita. Tällöin ihmisille voi jo etukäteenkin antaa anteeksin, mitä he todennäköisesti tulevat tekemään.

Jos seurakunnan jäsenyyteen ei riitä uudestisyntyminen ja syntielämän karttaminen vaan sen lisäksi pitää omaksua jotain extraa, niin tällaisen seurakunnan olisi paneuduttava vakavaan itsetutkisteluun.

Kaikkeen edelläolevaan viitaten esitän toivomuksen, että kaikki sanktiot minua kohtaan pikimmiten peruutetaan ja mielipiteistäni ja niiden ilmaisemisesta huolimatta minut todetaan kelvolliseksi ja tasavertaiseksi seurakunnan jäseneksi.

Terveiset Kirkkokunnan johdolle

Sitten vielä eräs toivomus, joka koskee koko Kirkkokuntaa: **Olisi jo aika määritellä Kirkkokunnan teologia huomattavasti tarkemmin kuin mitä tähän mennessä on tehty.** Opetusmateriaalien määrä ei missään nimessä saisi korvata laatua. Suosittelen, että edes tässä työssä arvostetaan vuosikymmenien kokemusta uskon tiellä.

Olisi ensiarvoisen tärkeää tehdä opetusmateriaali siten, että jokaisen seurakunnan ei tarvitsisi tehdä omia enemmän tai vähemmän ontuvia versioitaan. Näissä on suurena vaarana se, että jotain oleellista jää puuttumaan ja pahimmassa tapauksessa hyväksi tarkoitettu asia menee täysin pieleen.

Kirkkokunnan nimissä tapahtuvassa julkaisutoiminnassa kaupallisuus ei koskaan saisi ajaa totuuden edelle! Maailmamme globalisoituu yhä nopeammin ja kaikenlaiset opintuulet saavuttavat syrjäisenkin kolkan ennätysajassa. Olisi välttämätöntä tietää tarkasti, mitä tässä kirkkokunnassa opetetaan ettei syntyisi tilanteita, jossa hankalaksi katsotut kritisoijat yksi kerrallaan suuren vaivannäön myötä vaiennetaan. Energiaa voisi toki käyttää hyödyllisemminkin.

Ystävällisin terveisin, PL

Myöhemmin selvisi, että edellisessä kirjeessä mainitut opetusmateriaalin tiedot olivat peräisin seurakunnan keskeneräisestä aineistosta. Lopullisessa painetussa vihkosessa pahimmat virheellisyydet oli onneksi korjattu.

Kirje on edellä kuitenkin julkaistu sellaisenaan, koska tapaus osoittaa selkeästi, mitä vaaroja liittyy siihen, että jokainen pikku seurakunta määrittelee erikseen oman teologiansa.

Pahimmat aavistukset olisivat saattaneet toteutua, jos seurakunnan opetuksista ei mitään hälyä olisi syntynyt.

Palautetta puhelimesta

Seurakunnan puheenjohtaja S.T. soitti 8.5.98 saatuaan tiedon kirjeeni sisällöstä ja vaati minulta edelleen vain kyllä tai ei -vastauksia. Hän esitti puheeni ja kirjeitteni johdosta tulkinnan, että minä en hyväksy heitä uskonveljikseni tai -sisarikseni ja että olen asettunut heidän tuomarikseen. Tällainen tulkinta on täysin käsittämätön! Veljekseen ja sisarekseen voi hyväksyä henkilön, jonka kanssa on asioista eri mieltä. Apt. 15:39 kertoo kuinka Paa-vali ja Barnabas kiivastuivat niin, että erkanivat toisistaan. Mistään ei kuitenkaan ilmene, että veljeys olisi mennyt saman tien.

Seurakunnan johdon toimenpiteet omalla kohdallani voisin itse hyvällä syyllä tulkita siten, että he eivät voi hyväksyä minua veljekseen, kun he ovat kieltäneet minulta seurakunnassa sen asian, minkä tietävät olevan minulle tärkeän. Tätä voisi lisäksi hyvällä syyllä sanoa ainakin pieneksi kiusanteoksi. Suostumalla pyyntööni ilman mitään ehtoja tältä tulkinnalta olisi mennyt pohja pois.

S.T. sanoi myös, että he eivät voi asiaani käsitellä, jos en anna kyseisiä kyllä tai

ei -vastauksia. Sanoin että näin en voi vastauksia antaa ja että on heidän asiansa, jos eivät asiaa voi käsitellä. Tuntuu erittäin oudolta, jos seurakunnassa varsinaisten ja ns. ulkojäseten lisäksi on vielä joku vielä "ulompi jäsen", jolla ei ole oikeutta kantaa mistään vastuuta.

S.T. viittasi myös kirjeessäni olleeseen tekstiin, joka koskee Marc Dupontin opetuksia ja mainitsi, että nämä opetukset eivät mitenkään liity meidän seurakuntaamme.

Mutta miten sitten on selitettävissä se, että seurakuntamme materiaalisia viitataan Marc Dupontin pitämästä seminaarista seurakunnassamme kolmisen vuotta sitten? Tämän tapahtuman lasketaan olleen "läpimurto", jota seurakunta oli jo kauan rukoillut. Sanoetaan, että seurakunta ei ollut enää sama tuon viikonlopun jälkeen!

Onhan kyseinen Dupont käynyt julistamassa vielä senkin jälkeen, jopa aivan hiljattain. Kuunnelllessani hänen puhettaan en sieltä varsinaista evankeliumin sanomaa juuri löytänyt.

Jos Dupontin opetuksilla ei ole mitään yhtymäkohtaa seurakuntamme kanssa, vähin mitä seurakunnan johto asiassa voi tehdä on se, että seurakunta sanoutuu julkisesti irti hänen opetuksistaan.

Miten tähän tultiin?

Kaikessa inhimillisessä käyttäytymisessä näyttää olevan lainalaisuuksia, jotka ovat niille kaikille yhteisiä. Kun katsomme ihmiskunnan historiaa, näemme tapahtumia, jotka toistuvat eri aikakausina ja eri paikoissa miltei saman kaavan mukaan.

Näille kielteisille tapahtumille ihmiskunnassa kaikkina aikoina näyttää löytyvän yksi yhteinen nimittäjä, joka on kirjoitettu Raamattuun (Luuk. 22:24–26). Kuka meistä on suurin?

Tämän suuruusjärjestyksen selvittämiseksi on käyty mielettömiä sotia, jotka eivät mitenkään kerro ihmisen järjellisestä toiminnasta. Valta on eräänlainen huume, joka sokaisee sen tavoittelijan usein täysin.

Kun katsomme maailmanhistorian suuria tragedioita, niin teemme erään tärkeän havainnon. Useimmissa tapauksissa valtaan on päässyt yksi tai useampi henkilö, jotka ovat pyrkineet siihen kaikin käytettävissä olevin – alussa laillisin ja myöhemmin usein myös laittomin – keinoin. Huomaamme, että vallanhimo on hyvin ominainen suurille johtajille ja diktaattoreille.

Ihmiskunnan suuret hyväntekijät eivät useinkaan päädy kansojen johtajiksi. Heillä ei ole vallanhimoa motiivina, joka antaisi tarvittavan sitkeyden ja voiman ja joka auttaisi poistamaan tiellä olevat esteet.

On huomattava, että monet enemmän tai vähemmän pahat johtajatkaan eivät ole olleet varsinkaan alkuaikoina pahoja, vaan he ovat saaneet aikaan uudistuksia, joka on sitten sokaissut heidät itsensä sekä ne, jotka ovat heidät valtaan saattaneet.

Edellämainitut ilmiöt ovat tuttuja myös uskonnollisella alueella. Joku tai jotkut ovat tehneet "suuren löydön", ja ovat saaneet suuret joukot mukaansa viemään sitä eteenpäin. Kellokkaat ovat kaikin tavoin vaientaneet mahdollisen opposition ja näin saaneet lähes rajattoman valta-aseman.

Kun asiat etenevät riittävän pitkälle ei tärkeätä enää ole se, että ollaan oikealla

asialla, vaan se, että liike etenee ja valtaa uusia alueita. Tärkeää on vain se, että “ruletti” pyörii ja että keulahahmoilla “menee lujaa”. Kun samanaikaisesti ihmisiä hyörii paljon mukana ja taloudelliset asiat kohenevat, nämä jos mitkä ovat varmoja merkkejä siitä, että asia on oikea ja Jumalakin toiminnan hyväksyy.

Viestintäongelmia

Kristillinen kenttä on kiitollinen alue vääristymille, koska “lampaat” ovat luonnostaan vähäiseen ravintoon ja muutenkin vähään tyytyväisiä sekä enimmäkseen pelokkaita. Niille on hyvin tärkeää ja turvallisuuden tunnetta tuottavaa, että ne tekevät sitä mitä näkevät muidenkin tekevän. Ne ovat jo luonnostaan laumasieluja ja harvoin esille nousee niitä, jotka olisivat valmiita taisteluun.

Useat seurakunnissa aktiivisesti toimivat henkilöt ovat hämmästyttävän tietämättömiä monista hengellisen elämän lainalaisuuksista eivätkä juuri itse niitä tutki.

Edellä mainittu seikka selittää sen perin kummallisen asian, että seurakunnan yhteydestä löytyy harvoin niitä ihmisiä, jotka haluavat avoimesti keskustella hengellisistä kysymyksistä.

Tämä puhumattomuus ihmetytti minua jo yli kymmenen vuotta aikaisemmin, kun tulin seurakuntaani. Ilmeisesti on turvallisemman tuntuista elää vuodesta toiseen aivan kuin myllyä pyörittäen ja pitäen itsestään selvinä julistettavia asioita, vaikka todellisuudessa ei tarkasti ottaen ymmärretäkään, mitä ne ovat.

Varsin harvinaista ei ole sekään, että kokouksessa useamman julistajan puheenvuorot ovat ristiriidassa keskenään. Kuulijat ovat harvoin niin aktiivisia, että reagoivat selkeisiin virheisiin.

Kautta aikojen on ilmestynyt toinen toistaan karismaattisempia johtajia, jotka taitavasti esiintyen ovat saaneet suuretkin joukot mukaansa toimintaan, josta sitten aikanaan on tullut suuri “pannukakku”. Historia näyttää valitettavasti toistuvan milloin suuremmissa ja milloin pienemmässä mittakaavassa.

Kun seurakuntaan tulee uusi ihminen jäseneksi tai vierailivaksi puhujaksi, olisi ensiarvoisen tärkeää tietää, mihin hän uskoo ja mihin hän on sitoutunut. Puhujan kohdalla voisi edellyttää melko tarkkaa uskontunnustusta mieluiten ennakkoon kirjallisessa muodossa. Tällöin toteutuisi 1.Joh.4:1-3.

Paavali antoi tunnustuksensa seuraavassa muodossa: “Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesusuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.” 1.Kor.2:2.

Mitä voimme tehdä?

Poliittisesta elämästä on tutuksi tullut se tosiasia, että hallitus, joka ei siedä arvostelua, on paha hallitus. Tämä näyttää sopivan myös muuhun hallitsemiseen. Meidän ei välttämättä tarvitse alistua mihin tahansa. Jotain on vielä tehtävissä.

Mielestäni tärkein asia on herääminen. On aika huomata, missä mennään. Oteetaan käyttöön ne voimavarat, jotka meille kullekin on annettu. Ei vaieta enää. Sanotaan

ääneen se, mitä ajatellaan. Ilmaistaan avoimesti se mikä tuntuu pahalta.

Selvitetään yksin ja yhdessä, mitkä ovat ne arvot, joiden puolesta haluamme seisoa tai kaatua. Pitäkäämme sisimpämme puhtaana kaikessa siinä, mihin ryhdymme. Kun saamme asiat oikealle tolalle, olkaamme valmiita antamaan tilaa toinen toisellemme ja toistemme kunnioittamisessa kilpaikaamme keskenämme! (Room.12:10) Tästäkin olisi hyvä joskus kuulla opetusta.

Viisastukaamme ja ottakaamme täysi hyöty kaikesta tapahtuneesta ja jakakaamme se toisillemme vastuullisena vapautena. Tällöin vastaisuudessa voimme ottaa ajoissa "kiinni ne pienet ketut, jotka viinitarhoja turmelevat".

Herätys ja "toinen evankeliumi"

Tämän kirjasen kirjoittamiseen johtaneet asiat ovat olleet raskaita, kun ne omakohteisesti on kokenut. Ne ovat merkinneet huonosti nukuttuja öitä ja päivisinkin ne ovat osansa ottaneet.

Tämä olisi voinut kuitenkin tapahtua kenelle tahansa, satuin vain olemaan sopivalla kohdalla. Ehkä tämä ei kuitenkaan ollut sattumaa. Jospa tämän kautta joku tulisi tietämään sen, että todellinen evankeliumi ei ole tänään tätä ja huomenna tuota.

Sanotaan, että 30-luvun metodeilla ei maailmaa evankelioida. Mielestäni evankeliumin eteenpäin vieminen ei ole metodikysymys tai jos se sitä on, niin parhaat metodit löytyvät kahdentuhannen vuoden takaa. Joku viisas on sanonut, että jos annamme Jeesuksen olla se, joka Hän on sanonut olevansa ja rakastamme toisiamme, niin meillä on silloin herätys.

Näyttää siltä, että jotkut ovat sitoutuneet niin "herätykseen", että jos Jumala ei sitä anna, se tehdään sitten muilla keinoilla! Jumalan uudestisyntyttävää työtä voidaan pyrkiä korvaamaan ihmistyöllä ja on suuri vaara, että näin saadaan mukaan "sekakansaa".

Kaikki ihmisen omat konstit ja "lisukkeet" evankeliumiin ovat vastoin Uuden Testamentin sanomaa. Galatalaiset olivat joutuneet lain alle ympärileikkauksineen. Tämän takia Paavali varoitti galatalaisia toisesta evankeliumista. Meille ei tule ongelmaa ympärileikkauksesta, sensijaan erilaiset itsessään hyvien asioiden ylikorostukset vievät meitä pois armosta omien suoritusten ja tekojen tielle. Tätä voidaan mielestäni hyvällä syyllä kutsua toiseksi evankeliumiksi. Paavalin varoitukseen on syytä suhtautua vakavasti myös nykyaikana.

Harhaan johtavissa liikkeissä on se paha pulma, että niissä voi olla täysin oikeaa opetusta ehkä yli 95 %. Parhaiten niistä pääsee selville, kun tutkii, mitä muuta uudestisyntymän lisäksi uskovalta odotetaan. Jonkinlaisena sääntönä voitaneen pitää sitä, että jonkun asian ylikorostus hengellisyyden nimissä synnyttää aina harhaopin.

Ei mitään rooleja

Jos jollekin saisin antaa neuvon hengellisissä kysymyksissä niin mikä se olisi?

Sanoisin, että arvioi rohkeasti kaikkea, mitä suurena löytönä ja kauan kadoksissa olleena markkinoidaan. Ota kaikki keinoin selville jokaisen uudistuksen nimellä tarjotta-

van asian tai ilmiön taustasta ja sen juurista. Jos nämä liikkeet tulevat toisesta maanosasta, niin ole monin verroin kriittisempi!

Ole hyvin varovainen, jos yhteisössäsi tai siinä, johon olet liittymässä, on vallalla sellainen käsitys, että Jumalan valtakunta ei etene, jos juuri tämä yhteisö ei tee jotain erinomaista.

Tutki Jumalan sanaa ja nimenomaan Uuden Testamentin opetusta, katso tarkkaan, ovatko saamasi opetukset sopusoinnussa sen kanssa.

Katso Uudesta Testamentista, mitä siellä sanotaan syntien anteeksisaamisesta, pyhityksestä ja vanhurskaudesta. Selvitä itsellesi perinpohjin mitä nämä käsitteet tarkoittavat ja kenen työtä ne ovat.

Annetaanko seurakunnassasi tilaisuus arvostella profetioita ja opetusta? Tutki asiat 1.Joh.4:1-3 valossa.

Vaaditaanko sinulta jotain, joka ei "istu" sinun persoonaasi? Hyväksytäänkö sinut joukkoon yksinomaan sen perusteella, että olet uudestisyntynyt Jumalan lapseksi. Pyritäänkö sinun kykyjäsi vain hyödyntämään, vai hyväksytäänkö sinut seurakuntaperheeseen ilman suorituksia?

Jumala ei harrasta robotteja eikä hän tee meille henkistä eikä muutakaan väkivaltaa. Ole siis rauhassa Kristus -kalliolla. Voit kaikessa rauhassa elää tavallisen ihmisen tavallista elämää. Ei jännittäen eikä mitään ylihengellistä roolia vetäen.

Jumalan teot kestävät kritiikin. Jos olet Kristuksessa eikä tietoista syntiä ole elämässäsi, niin kuuntele ja tottele sitä ääntä, jonka olet sisimpääsi saanut. Älä lähde mukaan hyviltäkään kuulostaviin hengellisyyden nimissä tuotaviin asioihin, jos se hento sisäinen ääni sinua varoittaa.

On hyvä, että toisten puolesta rukoillaan, mutta omat vaaransa liittyy myös ns. kätten päälle panemiseen. Älä mene sellaisen henkilön käsien alle, jota et tunne raittiiksi kristityiksi ja johon sinulla ei ole täyttä luottamusta.

Lopuksi

Silmien avautuminen totuuteen asioissa, joita olemme tulleet pitäneeksi ehdottomina ja luovuttamattomina, voi olla kivulloinen kokemus. Se on sittenkin parempi vaihtoehto kuin vuosikausien seikkailut ihmeiden, kokemusten ja "fiiliksen" metsästyksessä. Raamattu sanoo asian yksinkertaisesti: "Vanhurskas on elävä uskosta". Suurin ihme on se, kun ihmiselle avautuu pelastuksen tie henkilökohtaisesti.

Valitettavasti kehitystrendit näyttävät siltä, että hengelliseltä näyttävien liikkeiden esiinmarssit saavuttavat yhä suurellisempia mittasuhteita ja yhä useammat tallautuvat niiden jalkoihin. Tämän kehityksen myötä myös uskonnollinen suvaitsemattomuus, ylihengellisyys ja fanaattisuus ajassamme saavat pelottavasti jalansijaa. Hälytyskellojen soittajia tarvitaan!

Vaikka olen maalannut aiheeni varsin tummin sävyin, tahtoisin kuitenkin lopuksi korostaa, että on olemassa todellinen Valo, joka voittaa suurimmankin pimeyden.

Meidän ei tarvitse kärsiä mitään epämääräistä ahdistusta siitä, että emme yllä

siihen, mihin toisten hengellisyys näyttää yltävän ja ettemme koe niitä ihania tunteita, joita jotkut muut näyttävät kokevan. Iloitkaamme siitä, että Todellinen aurinko on jo noussut. Sammuttakaamme kaikki omatekoiset kynttilämme ja katsokaamme yksin Kristukseen!

Luottakaamme yksinkertaisessa lapsen uskossa Häneen, joka vie meidät omina lapsinaan todelliseen vapauteen, jossa meidän itsemme ei tarvitse olla mitään erinomaista. Kaikessa saamme turvautua Hänen täydelliseen työhönsä!

Vielä Paavalin ohje kolossalaisille (ja meille):

“Älköön teiltä riistäkö voittopalkintoanne kukaan, joka on mieltynyt nöyryyteen ja enkelien palvelemiseen ja pöyhkeilee näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama, eikä pitäydy häneen, joka on pää ja josta koko ruumis, nivelten ja jänteiden avulla koossa pysyen, kasvaa Jumalan antamaa kasvua.” Kol.2:18,19.

Jälkikirjoitus

Lukijaa varmaankin kiinnostaa, mitä kirjoittajan asiassa kerrotun jälkeen on tapahtunut.

Seurakuntani vanhimisto erotti minut seurakunnan jäsenyydestä 25.3.99. Samalla se kielsi minua millään tavoin osallistumasta seurakunnan toimintaan. Tämä on tarkoittanut käytännössä sitä, että minua on yritetty estää pääsemästä tilaisuuksiin ja estettykin mm. lukitsemalla kirkon ovet. Kohteluni ylittää jo laillisuudenkin rajat. Kummallista erottamisprosessissa on se, että kaikki erottamiseen osallistuneet eivät kirjoitani ole lainkaan lukeneet, vaikka niiden sisältö ja julkaiseminen on ilmeinen erottamisen syy.

Ihmisen on vaikeaa “mennä itseensä” ja vielä vaikeampaa on tehdä se kollektiivisesti. Kun ollaan jossain asemassa, silloin se on miltei mahdotonta. Jos ollaan metsässä, niin ollaan sitten reilusti. Kasvojen menettäminen näyttää olevan kaikkein pahinta.

“Näin sen näin” -kirjan, ja samoja asioita yleisemmällä tasolla käsittelevän kirjan “Pauhatkoonpa elon meri”, johdosta saadun palautteen vuoksi näkemykseni kerrotuista asioista on entisestään vain vahvistunut. Vaikuttaa siltä, että maailma ja sen henki on tullut seurakuntiin jäädäkseen. Lähes kaikki seurakunnat ja kristilliset yhteisöt tuntuvat olevan enemmän tai vähemmän samassa kurimuksessa. Vain harvat uskovat voivat pysyä näiden virtausten ulkopuolella. Valitettavasti tämä merkitsee useassa tapauksessa eroa entisestä yhteydestä. Lue vielä Joh. 16:2-4 ja Luuk. 6:22,23.

Jyväskylässä 25.5.99
Paavo Lievonon

Tätä vihkosta ja myös kirjaa “Pauhatkoonpa elon meri” voi tilata puhelimitse kaikkina päivinä ja kaikkina vuorokauden aikoina numerosta (014) 633 334. Kirjan hinta on 30 mk/kpl ja tämän vihkon 25 mk/kpl. Suuremmista eristä tarjous. Hintoihin lisätään mahdolliset postituskulut. Puhelimen ollessa varattuna tilauksen voi jättää vastaajaan.

Aikaamme osuvasti kuvaavia käsitteitä ovat uudistus ja muutos. Muodossa tai toisessa ne koskettavat meitä jokaista.

Muutokset ulottuvat myös perimmäisiin kysymyksiin. Ne tulevat uudistuksen nimellä ja pyyhkäisevät ylitsemme hyökyaallon tavoin. Seurakuntaakin ne koskettavat ehkä enemmän kuin koskaan aiemmin sen historian aikana.

Niidenkin, jotka ovat jo Kristuksessa ja siten Jumalan lapsia, annetaan ymmärtää, että nyt tarvitaan jotain vielä enemmän, tämä ei enää riitäkään. Mutta aiheellista on kysyä: *mikä on se toinen ja parempi uskovan asema?*

“Uudet löydöt” ja niitä voimalla tuovat liikkeet näyttävät musertavan alleen kaiken sen, mikä aikaisemmin on riittänyt tyydyttämään ihmisen ja jopa Jumalankin.

On löydetty “uusi evankeliumi”, jossa keskeisenä ei kuulukaan enää Hyvän Paimenen ääni. Merkillistä asiassa on se, että saarnoissa ja lauluissakin tuntuu ensi kuulemalta olevan oikea sisältö, mutta monen uskovan sisäinen ääni kertoo, että kaikki ei kuitenkaan ole kohdallaan.

Kertomuksessamme tarkastellaan seurakunnissa meneillään olevaa seulontaa katsottuna pienen ihmisen näkökulmasta. Samalla nähdään, kuinka voi käydä sen, joka ei näekään “keisarin uusia vaatteita” ja tulee sanoneeksi epäilynsä ääneen.

Kyseiset asiat olisivat voineet tapahtua melkein missä yhteisössä tahansa, joten kirjassamme *ei haluta lyödä leimakirveellä mitään kuppikuntaa*.

Palautteesta poimittua:

“Ihastuin, että Suomen Siionissa on muitakin, jotka eivät ole notkistaneet polveaan Baalille.” (Rouva Helsingistä)

“Kirjoissaan Paavo on onnistunut maltillisesti ja rakentavasti tuomaan esiin sen arveluttavan suuntauksen, joka hänen entisessä kotiseurakunnassaan on vallinnut.” (Lääkäri Pohjois-Karjalasta)

“Se mitä kirjoitit torontolaisuudesta, on valitettavasti täyttä totta. Tässä on eksytys, joka eksyttää jos mahdollista valitutkin.” (Perheenäiti, South-Pasific)

“Olen iloinen, että asioihin on puututtu jämerästi ja järkeä käyttäen. Kun tuon tekstin saisi mahdollisimman monen luettavaksi, tajuttavaksi ja uskottavaksi!” (Huolestunut äiti maaseudulta)